

“Člověku z planety Země vládou neznámé síly. Vypadá to, jako by rozum sám nedokázal sestoupit do hlubin duše, jako by k tomu potřeboval podporu pocitů neskutečna, aby mohl pro své účely využít ten obrovský rezervoár sil i vytrvalosti. Často pak dochází k tomu, že podřízený partner, i když neskutečna, odsune stranou polt určující, totiž rozum, a sám převeze rozhodující moc, ačkoliv se stále Řešte řídí podle pravidel, daných rozumem, tedy takřka jako zmocněnec logiky, přesto ale s takovou explozí energie, která může znamenat jen to, že hranice určená rozumem padla a není a není na ní brán zřetel.

Existují případy, ve kterých člověk teránského typu v okamžiku největšího hněvu činí věci; které by on sám za normálního stavu považoval za nemožné, Tyto případy nejsou nijak vzácné. Pozemští psychologové používají pro tyto jevy pojem „podvědomá aktivace.“

Sami pak přiznávají, že ani oni ani kdokoliv jiný v hlubinách kosmu, nemá ponětí, o co přesně jde. Otázku, zda se má podvědomá aktivace považovat za atavismus nebo právě naopak za jev, který staví rasu Pozemšťanu výše než jiné vývojové druhy, ponecháme na uvážení.

Jisté je jen to, že Pozemšťané pro nás zůstávají hádankou. Rozhodně je nelze pochopit prostřednictvím obecných pojmů galaktobiologické psychologie.“

Výňatek ze stati Heél Luun-Boo, Eseje ke galaktopsychologii.

1.

Bob Vorbeck ležel ve své kóji a snažil se udržet oči zavřené, ale nebylo to snadné. Každou chvíli se přistihl, jak se dívá na kóji nad sebou. Patřila Limu Kevanovi, nejupovídanějšímu muži mezi čtyřmi mladými poručíky, kteří obývali tuto kabinu. Bob byl rád, že Lim má nějakou práci, protože by si jistě všiml jeho rozčilení a neodpustil by si hloupé vtipy.

K zamýšlené akci se přihlásil dobrovolně a oni se tím dobře bavili. Byl nejmladším poručíkem na palubě lodi a akce vyžadovala zkušené lidi. Do nejmenších detailů mu popsali, jak probíhá výběrové řízení. Neřekli mu nic, co by nevěděl, ale nechal je mluvit, protože dokud mluvili o faktech, nemohli se mu posmívat.

Osobní údaje každého člena posádky byly uloženy v počítači. Data byla zakódována tak, aby pozitronice umožnila vyhledání mužů s požadovanými vlastnostmi. Výběr byl věcí jedině a pouze pozitroniky, Člověk pro něj mohl udělat jen to, že založil médium s osobními údaji.

Bob Vorbeck podal přihlášku ve Čtrnáct třicet. Od té doby uplynuly tři hodiny. V duchu si říkal, že tak velká pozitronika by mohla tak nepatrný problém vyřešit rychleji, ale bylo nutné obrnit se trpělivostí. Konečně, ostatní mohou mít pravdu a jeho vyhlídky nejsou nijak velké.

O akci, ke které se přihlásil, neměl přesnou představu. Loď stála před okrajem obřího galaktického systému, nazvaného Mlhovina Andromedy. Na obrazovkách bylo vidět široké pásy hvězd, jejichž světelné body, díky obrovské vzdálenosti, splývaly v jednolitou mléčně bílou masu. Nedaleko těchto pásů se nalézal shluk hvězd trpasličí mlhoviny Andro-Beta. Tato mlhovina byla dvojčetem Andro-Alfy, vzdálené šedesát tisíc světelných let a obě vytvářely soustavu trpasličích galaxií, které předznamenávaly Andromedu stejně, jako obě Magellanova mračna domovskou Mléčnou dráhu.

Bob věděl aspoň to, že akce má něco společného s proniknutím do nitra Andro-Bety. Nijak se netajilo, že jde o riskantní podnik, při kterém je nutné počítat s kontaktem s nepřítelem. U protivníka, se kterým zde měli co do činem, mohl takový kontakt znamenat dvojí: vítězství nebo smrt. Velení lodi hledalo deset dobrovolníků, přitom posádka se skládala ze dvou tisíc mužů, z nichž každý měl nejméně desetkrát větší zkušeností než

Bob.

Dick Homnard zvedl oči od vějířku karet a ušklíbl se: „Nervózní, co?“

Bob zavrtěl hlavou. „Můžu hrát s vámi?“

Keň zaklel a hodil karty na stůl. „Klidně. Já to vzdávám. Podle mě Švindluje, ale nemůžu mu to dokázat.“

Dick už si chystal odpověď, ale vtom spustil interkom:

„Do přednáškového sálu 14 na hlavní palubě se do patnácti minut dostaví k instruktáži před blížícím se nasazením následující Členové posádky: nadporučík Whiley Liggett, poručík Robert Vorbeck...”

O deset minut později seděl v jednom z pohodlných křesel v malém konferenčním sále a kromě něj bylo přítomno sedm dalších mužů, poslední dva vešli v okamžiku, kdy dosedl. Po uplynutí patnácti minut vstoupil hlavní technik Hefrich, urostlý muž v uniformě majora.

Mnoho toho neřekl. Především, že byli vyhráni k akci, a tímto jsou odveleni od svých jednotek do zvláštního oddílu pod jeho velením.

„Máme asi deset hodin času," vysvětloval. „Reném těchto deseti hodin obdržíte tolik informací, že se budete bát, aby vám nepraskla hlava. Všechny podrobnosti jsou nahrané na paměťovém médiu, které vám předám v závěru instruktáže. Informace si na

připojeném hypnozesilovači budete přehrávat tak dlouho, dokud do sebe všechno nedostanete. '.

Tyto vědomosti jsou nezbytné pro nasazení. Pravděpodobnost, že se setkáte s nepřítelem, je rovna jedné. V takovém případě jde o to, abyste věděli, jak se zachovat. Bez vědomostí by byly vaše vyhlídky nulové. S informacemi jste na tom o jednu setinu lépe. Nějaké dotazy?"

Přihlásil se malý, podsaditý muž;

„Povedete oddíl i během nasazení?"

Hefrich zavrtěl hlavou; „Toto privilegium patří proslulejším osobnostem, nadporučíku."

B ob Vorbeck se už do své kabiny nevrátil. Byl vytržen ze známého prostředí a vržen do zcela nového. Major Hefrich odváděl svých deset mužů do nových ubytovacích prostor. Bob přitom viděl části obřího plavidla, které dosud znal jen z nákresů. Díky nim věděl, že jeho kabina se nalézá v sekci A hlavní paluby, jen několik metrů pod velitelským sektorem, kde byty soukromé místnosti Perryho "Rhodana a Arkonidana Allana.

I kdyby o tom až dosud pochyboval, teď mu muselo být jasné, že velitelství přikládá této akci mimořádný význam.

O dvacet minut později seděl v prostoru. velkém asi jako telefonní budka a nasadil si sluchátka, ze kterých promlouval monotónní hlas. Hypnozesilovač mu pomáhal v koncentraci. Jako vyschlá houba nasával informace o cizím druhu Dvounosých, o tvaru a pohonu jejich plavidel, o neskutečných monstrech zvaných Mobyové, o Jejich řízení prostřednictvím hyperimpulzů a o důležité roli, kterou v této souvislosti hraje měsíc Sirén.

Byl tak ponořený do procesu učení, že přeslechl slabý signál, který oznamoval, že se obří plavidlo, pýcha flotily Solárního impéria CREST II, vydalo na cestu.

Ohromná .místnost se utápěla v namodralém Šeru. Světlo vycházelo z trojrozměrné hvězdné mapy na široké zadní stěně. Před mapou se pohybovaly dvě postavy. Z ruky jedné z nich vyšlehl jasně červený, jako jehla tenký svítící paprsek, pronikl mezi plasticky projektované hvězdy a zastavil se několik milimetrů před jedním z miliónu svítících bodů.

„Tohle je Tri-systém," řekla jedna z obou postav, „vzdálený odtud asi Čtyři tisíce světelných let. Jde o nanejvýš pozoruhodnou soustavu. Tri slunce, jako navlečená na šňůře, to prostřední obíhá planeta Gleam. Gleam má měsíc, který se jmenuje Siren a z něj vycházejí signály, jež jsou zjevně ve spojitosti s pohyby Mobyů, pokud je vůbec neřídí. Akce, která je před námi. je namířena proti Sirénu."

Druhá postava promluvila poněkud posměšným hlasem:

„Velmi dobře. Pozemšťane! Akce je pokusem zničit s hrstkou mužů nepochybně sítě opevněnou hypervysílací stanicí, která má pro Mistry ostrovů v rámci jejich strategie v Andro-Betě jistě nesmírný význam. Jaké jsou podle tebe šance na úspěch?"

„Asi devadesát k deseti," odpověděl bez zaváhání klidný hlas.

„Devadesát k deseti' Milý příteli, pane Velkoadministrátore, spočítej si ještě jednou svoje prsty!"

„To nebude nutné, Allane. Do plánu je zahrnut jistý detail, o kterém se doposud nemluvilo."

Rudě svítící paprsek, který vycházel z ukazovátka, spojeného s projektorem stereoskopického

obrazu, se přesunul do temného místa, ohraničeného asi " desítkou hvězd.

„Toto místo," pokračoval Perry Rhodan. Je od našeho nynějšího stanoviště vzdálené sto padesát světelných let. Sondy, které jsou umístěny v této oblasti, nám prozradily, že se tam nalézají tři lodě Dvounosých. Nebesa vědí, co tam hledají. V každém případě se nám hodí do plánu. Jistě se mnou budeš souhlasit, že naše vyhlídky značně stoupnou, pokud se přiblížím-k Sirénu v lodi Dvounosých."

„Jistě," řekl Arkonidan po chvilkové úvaze. „Ničivé mechanismy Mistrů ostrovů nechají vejčité lodi na pokoji. Dvounosí jsou pomocný národ Mistrů a jako tahoví mají právo pohybovat se nerušně po Andro-Betě."

Perry Rhodan pomalu přikývl a světelný paprsek se opět dotkl malé temné skvrny. „Tři lodě Dvounosých se nalézají přesně zde. Pokud předvídáme správně jejich pohyb, ještě několik hodin se budou pohybovat podsvětelnou rychlostí. Máme čas je napadnout. Dvě zničíme a třetí zajmeme. Naše komando nastoupí na palubu, poletí k Sirénu a splní misi. Jak to vidíš teď?"

Allan se zahleděl na mapu a teprve po chvíli řekl: „Poslouchá se to hezky. Říkal jsi devadesát ku deseti? Možná máš pravdu."

2.

„Sledujte velkou obrazovku!" zazněl Hefrichův drsný hlas. „Máte čtyřicet Vteřin do výstupu z lineárního prostoru."

Bob Vorbeck se zahleděl na Šedý čtyřúhelník obrazovky a jeho napětí stoupalo k mezi snesitelnosti. Ani on ani nikdo jiný, pochopitelně s výjimkou Helricha, nevěděl, co přijde. Po desetihodinovém tréninku byli zavoláni do této malé místnosti vedle vstupu do hangáru. Kdosi sem ve spěchu donesl pár židlí, které byly společně s obrazovkou jediným zařízením.

Bob pociťoval únavu těžkou jako olovo. Přes dvacet hodin nezamhouřil oko a více než polovina této doby byla • zaplněna prací a námahou. Ostatním nebylo lépe a jeden vybraný dokonce zkolaboval. Byl poslán zpátky a skupina nyní sestávala z devíti osob. Nadporučík Liggett však tu byl a jeho přítomnost Boba z nějakého nevysvětlitelného důvodu uklidňovala.

„Ještě deset vteřin!" zaduněl Hefrichův hlas. „Sledujte obrazovku!"

Kdosi vykřikl překvapením. Na monitoru se zřetelně rýsovaly lesklé trupy tří vejčitých plavidel. Z konce trupů vyčnívaly do prostoru ohromné ploutve.

Obraz se okamžitě změnil. Dvounosí si museli všimnout pozemské lodi a neuvěřitelně rychle zareagovali. Podle všeho věděli, co mohou očekávat a natočili &e tak, aby protivníkovi nabídli co nejmenší cílovou plochu.

Obrazovka se na okamžik prosvětlnila a kdosi zaklel. Bob nevěděl, co to znamená, protože nejméně vteřinu se nic nedělo.

A najednou mu hlavou projela bodavá bolest. Instinktivně sevřel víčka a ještě si je zakryl dlaněmi. Když mu oči přestaly slzet, uviděl na obrazovce zářit dvě ohromné koule. Pak žhnoucí plyny pohasly a vyvanuly a na monitoru zůstala jediná loď. Stála nepoškozená na stejném místě jako před explozí. Nepohybovala se a nepokoušela se o obranu.

Bob nevěděl, jak dlouho nechápavě zíral na obrazovku. Náhle pohasla a rozsvítila se světla na stropě místnosti. Major Heirich se usmíval.

„Tohle, byl můj podíl na akci, pánové. Pokud máte dorazy, obraťte se na svého velitele." V.Bob měl najednou pocit, že se pod ním zakymácela podlaha a odněkud zaznělo temné dunění. Těžká příčka, oddělující místnost od chodby, se rozjela a dunění přešlo v rachot.

Bob zešíroka otevřel oči. Při spatření bytosti, která způsobil a ten rámus, zapochyboval o svém zdravém rozumu. Postavu měla tak vysokou, že se ve dveřích musela sehnout, a přesto její výška nedělala dojem ničeho nepatřičného. To bylo způsobeno souměrnou šíří těla. Bytost musela vejít bokem, protože rozpětí jejích ramen bylo širší než příčka.

Na první pohled to byl humanoid. ale jeho gigantická postava naháněla hrůzu. Hlavu měl holou až na pískově zbarvený pruh vlasu, který se jako kohoutí hřebínek táhl od čela k zátylku.

„Pokusím se mluvit tise," spustil a Bobovi málem praskly usní bubínky. „Jsem Melbar Kasom. Jistě jste o mně slyšeli. Velím akci, jejíž začátek jste právě viděli. Napadli jsme tři lodě Dvounosých a dvě zničili. Třetí budeme potřebovat. Její posádka byla dálkově ochromena pomocí psychošoků. Tři

osoby, jejichž zvláštní schopnosti je staví-nad obyčejné smrtelníky." v tomto okamžiku se obr ušklíbl, „jsou už na palubě. My, méně nadaní, je budeme následovat obyčejným způsobem . V hangáru čekají tři space jety. Z hypnoškolení každý z vás ví, do kterého patří. Kladu vám na srdce, abyste až do odvolám tohoto rozkazu spěchali. Exploze obou lodí může být zachycena na přístrojích ve vzdálenosti stovek světelných let a je velmi pravděpodobné, že se to tady zakrátko bude hemžit lodími Dvounosých, kteří se budou chtít podívat, co se tu stalo. To je všechno, pánové. Startujeme za tři minuty."

Těžká příčka hangáru se rozjela a do chodby se vlilo jasné světlo. Bob si v běhu nasadil přilbu a mechanicky zkontroloval přístroje ve skafandru.

Skupina se rozdělila. Bob a tři muži běželi za nadporučíkem Liggettem. Na širokém transportním pásu spočívaly tři space jety, zaoblená, diskovitá lehká plavidla o výšce asi pětadvaceti metrů. Uprostřed horní poloviny se zvedala pilotní kabina, která na jinak hladkém a bezešvém povrchu vypadala jako bradavice.

Bob proklouzl dovnitř plavidla, na jehož trupu svítil nápis fluorescenčními písmeny: SJ-008C. Za vstupem byla krátká antigravitační šachta, vedoucí k prostoru pro mužstvo. Z něj se do pilotní kabiny lezlo po kovoplastovém žebříku. Bob se vrhl na křeslo druhého pilota, zapnul si bezpečnostní pás a jediným pohledem přelétl kontrolky.

Zdola zazněl Ilias: „Všichni jsou na palubě, příčka zavřena!"

Od okamžiku, kdy specialista USO vydal rozkaz, uplynulo dvě a půl minuty.

Liggett se otočil. „Od této chvíle budeme pracovat společně," prohlásil drsným hlasem. „Vzdělání?" „Vojenská škola v Glasgow, pane, ukončené studium na vesmírné akademii Terranii. V aktivní službě od července nula jedna."

„Dobrý bože!" řekl Liggett a když si všiml Bobova obličeje, rychle dodal:

„Nic proti vám,, ale jak mohla ta mašina poslat do akce nezkušeného důstojníka?"

Zatímco si Bob lámal hlavu nad vhodnou odpovědí, transportní pás se dal do pohybu. Vnitřní příčka o šířce sto metrů a stejné výšce se rozjela ; a space jet 008C vjel jako první do pře-

tlakové komory. Během několika vteřin byl vzduch vyčerpán. Bob konečně našel příhodná slova: „Impérium používá pozitronní počítače už více než Čtyři sta let. Lidstvo získalo za tu dobu dostatek zkušeností. které dosvědčují, že je na ně spolehnouti. "

„Sebevědomí je hezká věc," řekl Liggett do mikrofonu ve své přilbě, „a je dobře, že je máte, poručíku. Můžeme se dostat do situace, kdy budeme sebevědomé lidi hodně potřebovat."

Vnější příčka se otevřela a do přetlakové komory zazářilo světlo spousty cizích hvězd. Byl to tak fascinující pohled, že Bob zapomněl na rozhovor. Poprvé od okamžiku, kdy jej transportní plavidlo přepravilo na palubu CRE-STLTII, se nacházel na místě, které nebylo skryto za ochrannými štíty vlnkové lodi Impéria.

Space jet byl katapultován a o půl minuty později se nacházel v černé prázdnotě s miliony cizích hvězd a dvěma stříbrně se lesknoucími body, s lodí Dvounosých a CRESTEM Ti.

Bob beze slova hleděl na zvláštní bytost, která ležela na zemi. Byl to první Dvounosý, kterého kdy viděl, a v první chvíli zapomněl, co má dělat.

Cizinec byl vysoký asi metr sedmdesát a od nohou až po hrud' vypadal podobně jako člověk. Rozdíl začínal v ramenou. Ruce, které z nich vyrůstaly- byly velice tenké, asi jako lidské prsty a koncily rukou, jejíž čtyři prstíky odpovídaly velikosti prstů kojence(Z ramenou se zvedal krátký, silný krtí a na něm seděla nejpodivnější hlava, jakou kdy Bob viděl. Lebka měla tvar kužele s'- spodní stranou o průměru čtyřiceti centimetrů. Přibližně uprostřed mezi základnou a vrcholem bylo jediné obrovské oko. Klenutý povrch oka byl členěný do tisíce třpytících se plošek. Boba zamrazilo. Fazetové oko vypadalo jako zrakový orgán odporného hmyzu. Pod okem byla ústa, úzký, deset centimetrů dlouhý otvor. Ze základny kužele vyčnívaly na obě strany jakési končetiny, které by se daly přirovnat k chobotu, přestože nekončily otvorem, ale opět Čtyřprstou rukou. Oba choboty byly skutečnými pažemi, zatímco zakrnělé údy byly používány jen ke speciálním úkonům.

Bytost byla oblečená do uniformy z matně se lesknoucího kovoplastu a na nohou měla boty bez podpatků. Paže, vyrůstající z ramenou, nebyly zakryté. Límec byl bez jakýchkoliv ozdob i aík

uniformě patřila skládací přilba. Plet' Dvounosého byla bílá, jen choboty byly nabarvené na modro. Bob věděl, že tato rasa se dělí do tří kast, které se odlišují barvou chobotů. Dvounosí s rudými choboty se považují za aristokracii, střední třída má modré choboty a ta nejnižší nemá právo na žádnou barvu a má tuto zvláštnost v přirozeném zbarvení, totiž bílou.

-Bob byl vyslán, aby společně s pěti dalšími muži podal Dvounosým, ležícím v jejich sekci, sérum Psí. Vedle Boba stál desátník Strombowski, menší silný muž, nedefinovatelného stáří, kterým hned tak něco nepohnulo. Když se přesvědčil, že vzduch uvnitř lodi je dýchatelný, klidně si stáhl helmu. Za sebou už měl nejméně stovku nasazení a byl otrlý. Bob si sice předsevzal tvářit se jako zkušený muž, ale něco jiného je vidět cizí bytost na obrázku a něco jiného je moci si na ni sáhnout.

Strombowski se naklonil a s jistotou, jako by po celý život nedělal nic jiného, vpíchl ležícímu tvorovi pod kůži medikament. Ampule obsahovala přípravek, který cizince přivede ke vědomí a zároveň jej zbaví vlastní vůle. Strombowski vytáhl ampulku z místa vpichu a ustoupil.

Cizinec se pohnul, zasténal a náhle se jeho horní polovina těla vztyčila. Fazetové oko se otočilo k oběma Pozemšťanům. Bob nevěděl, jakým způsobem Dvounosí vyjadřují překvapení, ale na tomto nebyla znát žádná reakce. Chvilí se na ně díval, pak se zvedl na nohy, otočil se zády a podivně krátkými kroky se kolébal pryč.

Bob a Strombowski pokračovali v hledání. V okamžiku, kdy tři space Jeti přistály v hangáru vejčité lodi. Melbar Kasom v krátkosti popsal rozvržení vnitřních prostor. Dvounosí stavěli plavidla na zcela jiných principech než Pozemšťané. Lod' protínaly stovky chodeb, které se mnohokrát zatáčely, stoupaly a klesaly. Úkolem spojovacích chodeb bylo, aby se do prostoru poblíž osy plavidla dostal každý stejně rychle, ať v centrální části nebo poblíž pláště lodi. Dvounosí neznali rozdělení vnitřního prostoru do více podlaží. Bobovi připadal jejich systém podivný, ale nepochyboval o tom, že považují za lepší než etážový.

Sekce, kterou prohlížel společně s desátníkem, sestávala z pěti rourovitých chodeb o délce asi třiceti metrů a přilehlých místností. Dveře se otevíraly stejně jako u pozemských lodí, byly ovládány fotobuňkou.

Bob a Strombowski našli jednadvacet Dvounosých a každému dali injekci. Reakce byla u všech stejná. Prudce se vztyčili, bez jakékoliv známky překvapení se podívali na Pozemšťany a odkolébali se. Bob si všiml, že všichni odkráčeli stejným směrem. Domníval se, že tak činí v bezradnosti a jdou prostě tam, kde očekávají nějaké vysvětlení. Bob sice nevěděl, kam jdou, ale předpokládal, že tam Čeká Melbar Kasom.

Konečně se vrátili do obrovského hangáru, který byl kromě space jetu úplně prázdný. Kdosi už hodil přes palubu všechny pomocné lodě Dvounosých.

Bob šel podat hlášení. Liggett seděl uvolněně v křesle. „Pane...?“

„Vy si asi myslíte, že spím,“ odpověděl Liggett aniž pohnul hlavou nebo otevřel oči.

„Desátník Strombowski a já jsme prohledali určenou sekci, pase. Jednadvacet Dvounosých dostalo injekci. Nestalo se nic zvláštního.“ ^

„Dobře, poručíku. Posad'te se a odpočiňte si.“

Nadporučík se se zavřenýma očima předklonil a sáhl po mikrofonu inter-komu. Nezmýlil se ani o milimetr. Vedení bylo patrně napojeno na okruh uvnitř lodi, protože se na obrazovce objevil Melbar Kasom.

„Tady Liggett. první hlídka hlásí jednadvacet Dvounosých. Všechno Jde podle plánu, pane.“

Kasom jen přikývl a obrazovka pohasla. Bob měl na jazyku několik otázek, ale nadporučík se tvářil tak, že se jej neodvážil oslovit. Během patnácti minut se vrátili dva další muži z Liggettovy skupiny a na jejich hlášení nadporučík jen mávl rukou. Bob slyšel hlasy z prostoru pro mužstvo a aby se zbavil vnitřního napětí, prohlížel si spínače a kontrolky na přístrojové desce a polohlasem si opakoval jejich funkce. Zvlášť dlouho se zdržel u řídicího mechanismu impulzního děla, který byl poněkud stranou a ohraničený. Bob si představoval, co by se stalo, kdyby je napadl nepřítel. V duchu si opakoval jednotlivé prvky: Zelenem, vazba na řídicí mechanismus (dělo bylo zabudováno pevně a bylo tedy možné střílet jen ve směru letu), nastavení . intenzity, stabilizace ochranného štítu, pal!

Bob měl najednou pocit, že si s někým musí promluvit, ale jeho smysl pro povinnost byl silnější.

Byl druhým pilotem a nikdo mu zatím nedovolil opustit místo. Dokonce si ani nesundal přilbu, protože nedostal příslušný rozkaz. Věděl, že ostatním musí připadat jako vzorný žáček, ale prostě si zatím myslel, že předpisy jsou k tomu, aby se dodržovaly.

Na obrazovce interkomu se objevil plukovník Kasom.

„Hlášení pro všechny," spustil. „Lod' se nachází plně v našich rukou. Jedná se o plavidlo o délce pět set metrů

a průměru v nejsilnějším místě sto padesát metrů. Posádku tvoří osm set Bodrých Dvounosých.

Všichni jsou pod vlivem sugestivního bloku a pracují podle našich rozkazů. Po ukončení akce bude blok uvolněn a nezanechá žádnou vzpomínku. Lod' je schopná lineárního letu. Bez další prodlevy vyrazíme k cíli. Let potrvá pět hodin. Všichni máte za sebou dlouhý den. Chtěl bych, abyste se uložili a odpočinuli si. Během příštích hodin neočekáváme žádnou událost.

Ještě několik detailů. Další běh událostí bude řízen z velitelského můstku lodi. Kromě mě tu jsou další aktéři akce." Kasom se usmál. „Musím podotknout, že se nalézáte v nejlepší společnosti. Jsou tu Rakal a Tronar Woolverové, pánové Išibaši a Gorašin a v neposlední řadě myšob Gucky. Pokud se nám bude dařit, může být tato cesta příjemným výletem. Pro případ, že se vyskytne něco neočekávaného, chci, abyste byli na stráži. To je vše. Start za deset minut." Obrazovka pohasla.

„Slyšel jste to," zabručel nadporučík, aniž otevřel oči. „Jděte dolů a lehněte si."

„Ano, pane!"

„A sundejte si, ksakru, tu zatracenou helmu! Kdyby tu nebyl vzduch, už bych si toho dávno všiml."

Bob předepsaným pohybem uvolnil závěr. V prostoru pro mužstvo seděli

Strombowski, Shriver a Rosenbiatt a v okamžiku, kdy Bob slezl po žebříku, zmlkli.

Bob se usmál; „Klidně se bavte dál a nenechte se rušit."

Strombowski se na něj zadíval vodově modrýma očima, Shriver se ušklíbl a Rosenbiatt se dokonce zasmál.

Bob v duchu zuřil. Pochopil, že je pro ně jen uchem. Sklopil si křeslo poblíž dveří, ale navzdory únavě nemohl usnout.

Lod' se nepředstavitelnou rychlostí blížila k Tri-systému.

3.

Z hlubokého spánku jej vytrhl drsný hlas: „Patnáct minut k regresi. Všichni muži na svá místa!"

Vyskočil na nohy a vedle něj se převalovali Shriver, Strombowski a Rosenbiatt. Bob mrknul na obrazovku, která vypadala jako okno a přenášela pouze šed' lineárního prostoru.

Když vylezl nahoru, nadporučík Liggett seděl v pilotním křesle a sledoval přístrojovou desku. Když zaslechl kroky, otočil se a přívětivě se zeptal: „Odpočinul jste si?"

Bob byl překvapený změnou jeho chování a rychle odpověděl: „Ano, pane, myslím. Že ano. pane."

Liggett si vzdychl. „Jednou z vás snad spadne to celofánové balení a začnete mi říkat nadporučíku."

„To by nemuselo být tak těžké, pane."

Liggett se na něj pátravě podíval. „Jak vycházíte s mužstvem?"

„Desátník Strombowski má výjimečný smysl pro povinnost, pane. S ostatními jsem ještě nebyl v kontaktu."

„Stromb a povinnost!" zasmál se nadporučík. „Víte, že už byl dvakrát seržantem a vždycky ho degradovali, protože neplnil rozkazy, které se mu nelíbily?"

Bob to nevěděl a divil se, že takový člověk slouží na vlnkové lodi.

„Slyšel jsem, jak se smáli, když jste lezl dolů," pokračoval Liggett. „Sol Rosenbiatt netrpí sympatiemi k nováčkům a zakládá si na svých dvanácti od-sloužených letech. Vsadím se, že Shriver se na vás šklebil. Před šesti lety schytl přímý zásah od šokéru rovnou do tváře. Normální muž by byl poznamenaný navždy, ale jemu jen nefunguje pár nervových spojení. Kromě víceček nemůže ovládat svaly v obličejí od horní čelisti nahoru. Když se ušklíbne, vypadá to dost podivně."

Bob nevěděl, co by na to měl říct.

„Chci tím říct jen jedno," pokračoval Liggett. „Pokud vám tito lidé připadají poněkud podivní, máte jistě pravdu. Až s nimi budete celá léta, zvyknete si. Nikdo, kdo se pohybuje ve volném prostoru, nemá pohromadě všechna kolečka."

Bob se usmál. Líbilo se mu, že Liggett hájí svoje muže, i když i on s nimi měl jistě těžké pořízení.

„Deset vteřin do regrese," zaduněl hlas z interkomu.

Bob upřel zrak na obrazovku. Vybledlá šed' zmizela a místo ní zazářily hvězdy. Bob by na první pohled nedokázal říct, zda se nalézá na jiném místě univerza než před šesti hodinami, pak ale kupoli zalilo neobvykle jasné světlo. Když se otočil, objevil na druhé straně podélného průzoru jasné žhnoucí koule tří sluncí, vzdálených jen několik světelných hodin.

Vzájemná poloha tří hvězd byla tak neobvyklá, že Bob ani na okamžik nezapochyboval, že se jedná o Tri-systém, složený z Červených obrů. Těžiště všech tří sluncí ležela na jedné přímce. Vzdálenost mezi dvěma sousedními činila 8577 světelných let.

Z této vzdálenosti nebyla vidět, ale Bob věděl, že okolo prostředního ze tří sluncí se pohybuje namodrale svítící planeta Gleam, jedno z nejpodivuhodnějších nebeských těles, k jakému kdy směřovala Solární flotila. Kolem Gleamu kroužil měsíc Sirén a z něj přicházely záhadné hypersignály, které řídí Moby, a které se vracejí zmnohonásobené ozvěnou, jejímž původcem je hypersféra obřích sluncí, V Andro-Betě to tedy impulzy jen hučelo, asi jako když se při štvanci mezi stromy ozývá hlahol lesního rohu ze všech stran.

Tohle všechno Bob věděl z hypno-kurzu. Neznal ale původ malých svítících bodů na matně zelené obrazovce ukazatele hmoty.

„To jsou stovky lodí," poznamenal Liggett, „patrně stejného typu jako naše. Dvounosí zřejmě skutečně nehodlají nikoho pustit k Šírenu."

Na pravém okraji obrazovky zazářila světlejší skvrna a Liggett zavrtěl hlavou. „To je Moby. Vzdálenost třicet astronomických jednotek."

Bob se v duchu ptal, jak Dvounosí zareagují na objevení vejčité lodi a Kasem patrně věděl, že si tím muži lámou hlavu. Na obrazovce se objevila jeho tvař.

„Krátké hlášení," zaduněl jeho hlas. „Kapitán naší lodi zavolal velitelství svazku plavidel, který vidíte -na obrazovkách a podal vysvětlení k nečekanému objevu této lodi. Jeho hlášení znělo: Válcovité lodi neznámého původu napadly tři hlídkující vejčitá plavidla, dvě zničily a jedno uniklo. Za místo incidentu byla označena pozice vzdálená tisíc světelných let od skutečného místa střetu. Vysvětlení bylo akceptováno a loď vyzvána, aby se připojila ke svazku, stojícímu nad Šírenem a obdržela souřadnice nařízené pozice.

Svazek tvoří tři tisíce jedno sto plavidel. Obklopují měsíc Sirén ve třech kulových sférách a nejspodnější z nich má průměr padesát tisíc, vnější dvě stě tisíc kilometrů. Budeme si muset vymyslet, jak se dostat co nejbliž k povrchu měsíce.

Kromě svazku plavidel je měsíc obklopen třemi Mobymi. Každý je skvělým exemplářem svého druhu a disponuje takovou vlastní gravitací, že je schopen vyvést Tri-systém z rovnováhy.

Tak vypadá naše postavení. Jak sami vidíte, bude záležet na vaší bdělosti a na Štěstí. Zůstaňte na místech a držte si palce!"

Bob si nebyl jistý, jestli by na Kaso-mově místě řekl totéž. Znal spoustu jinak rozumných lidí, kteří by v této chvíli ztratili hlavu, ale Liggett měl nejspíš pravdu. Muže, kteří větší část svého života strávili na palubách vesmírných plavidel, nebylo možné posuzovat normálními měřítky. Kdyby Jim Kasem mazal med kolem pusy, prohlédli by ho.

Liggett se najednou zasmál. „Tohle byste neřekl, co?"

„Přiznám se. Že ne. Člověk by měl dát lidem naději a ne malovat Čerta na zeď. Ale jak to tak vidím, za několik dm" budu mít stejný názor jako plukovník Kasom."

Liggett se ušklíbl. „Pokud ta ještě budeme."

Zpočátku se Bobovi nedařilo hledět klidně na obrazovku, kde se třpytily nažloutlé body, označující nepřátelská plavidla, ale jak hodiny mýjely, zvykl si.

Dvounosí nepochybovali o hlášení kapitána své lodi a neposlali na palubu komando. Loď se zařadila do vnějšího prstence a začala obíhat měsíc Sirén. Oběh trval pět hodin a během něj se uskutečnilo několik korekčních manévřů.

Bob byl fascinován i udiven namodrale svítícím světem- Gleam býval v pradávne minulosti koule, ale období neslýchané rychlé rotace mu přivodilo tvar, který je u přirozeně vzniklých těles neobvyklý. Jeho osa byla jen zpoloviny tak dlouhá jako průměr v oblasti rovníku.

Namodralé světlo, patrně od vzdušného obalu, bylo velmi intenzivní a znemožňovalo pozorování povrchu.

Sirén byl měsíc jako mnohé jiné, bez vzduchu a s krátery. Byl o pár kilometrů menší než Měsíc planety Země, ale na první pohled se mu podobal. Nezasvěcený by nikdy nepoznal, že by se tam mohly nalézat důležité přístroje Dvounosých nebo jejich pánů, Mistrů ostrovů.

Služba na palubě space jetu byla jednotvárná. Bob byl vystřídán, a protože byl vyčerpán nudou, okamžitě usnul.

Když se o čtyři hodiny později probudil, situace se povážlivě změnila. Ukořistěná loď už nebyla ve vymezené pozici, ale stála asi sto padesát tisíc kilometrů nad Sirénem. Liggett mu řekl, že se Kasom rozhodl otestovat pozornost Dvounosých. Loď se pohybovala rychlostí, která by jí umožnila dosáhnout během osmi hodin vnitřního prstence.

Bob Vorbeck opět zaujal svoje místo a pokoušel se vybavit si taktická cvičení na vojenské akademii. Došel k závěru, že buď se Melbar Kasom podobných cvičení nikdy neúčastnil nebo Škola beznadějně zastarala. Pak vzpomínal na teorie plánování bitev a zjistil, že případ jako tento nebyl v teorii obsažen. Uvědomil si, že veliteli, který by se držel akademických teorií, by nezbývalo než otočit se a zmizet.

Melbar Kasom nemohl utéct. Sirén musí být vyřazen, protože z něj jsou řízeni Mobyové, kteří mohou zničit všechny obývané světy v mlhovině Andro-Beta. Dokud tu jsou Mobyové, je existence základny v mlhovině nemyslitelná.

Po další hodině si Bob pomyslel, že disciplína uvnitř flotily Dvounosých je poněkud uvolněná. Ukořistěná loď se nyní pohybovala v prostředním prstenci, asi 115 000 kilometrů od Sirénu.

Kasom se ale potřeboval přiblížit k měsíci na padesát tisíc kilometrů. Další průnik by už asi vyvolal podezření i u laxních Dvounosých. Kasom vysvětlil, že Gucky a dvojčata Woolverové mohou za normálních okolností překonávat i mnohem větší vzdálenosti, ale hyperimpulzy ze Sirénu rusí orientační schopnosti mutantů, a proto je nutné přiblížit se, jak nejvíc to půjde;

Bob poslouchal vysvětlení s napjatou pozorností a měl přitom pocit, jako by seděl doma u obrazovky a sledoval napínavý program. Neuvěřitelné schopnosti mutantů šly mimo jeho sice bystry, ale normálně pracující rozum. Teď se dověděl, že Gucky a oba Woolverové vezmou vysoce explozivní látky a jediným skokem se dostanou na Sirén. Výbušninu deponují na místech, na kterých může způsobit největší škodu a stejně elegantním způsobem se dostanou zpátky na ukořistěnou loď. Pak Kasem na dálku odpálí bomby a problém Sirén bude vyřešen. V nastalé panice nebude těžké zmizet.

Co tady ale dělám já? pomyslel si najednou Bob. Opřel se do křesla a přestože v něm seděl sotva tři hodiny, opět pocítil strašnou únavu.

Vstal a teprve teď si uvědomil, jaké je kolem něj ticho. Ještě před čtvrthodinou - nebo to bylo dříve? - slyšel hovor v prostoru pro mužstvo. Naklonil se a zcela nečekaně se jej zmocnila taková závrať, že málem spadl dolů. S výkřikem padl na zem a odkulil se od otvoru. Pak opatrně sestoupil na první příčku žebříku. Shriver a Strombowski leželi v rozkládacích křeslech a tvrdě spali. Bobovi bylo divné, že je nevzbudil ani jeho výkřik ani pád jeho těla.

Ale ještě podivněji vypadal Rosenblatt. I jej přemohla únavu, ale tak rychle, že si ani nerozložil křeslo a spal rovnou na zemi.

Kdesi v Bobově podvědomí zazněl varovný signál. Věděl, že je tu nebezpečí, ale byl tak strašně unavený!

Potácel se k otevřené příčce, protože jestli hrozilo nebezpečí, muselo přicházet zvenku. Pokud se postaví do dveří se zbraní v ruce, nemůže se jim nic stát.

Sáhl po pouzdru a bylo mu divné, jak má nešikovné prsty. Klopýtl přes kolejničky, ve kterých jezdily dveře a upadl na zem. Se zaklením se přidržel okraje příčky a zvedl se.

Zůstal stát jako by vrostl do země.

Kolem vnější příčky se mihlo něco strašlivého. Neforemná postava, která vyplnila téměř celý prostor vstupního otvoru. Bob viděl veliké, matně sedé plochy pórovité kůže, polokouli o velikosti poloviny fotbalového míče a jedno obrovské oko.

Z posledních sil se pokusil vytáhnout zbraň, ale mozek už nebyl schopen koordinovat pohyby. Pak ztratil vědomí.

4.

Melbar Kasom se netrpělivě díval na obrazovku na velitelském stanovišti a hořel nedočkavostí, aby mohl dokončit akci, ale zatím se nedalo dělat nic jiného, než čekat.

Vzhledem k rozměrům lodi nebyl můstek nijak prostorný. Mel oválný půdorys a kupolovitě klenutý strop

s fluorescenčními plochami. Osádka sestávala ze Šesti Dvounosých a jejich řídicí pulty byly nepravidelně rozestaveny podél stěn. Ivan Gorašin odpočíval. Po dlouhé hádce se obě jeho hlavy shodly na tom, že jsou unavené. Mutant se položil na zem a usnul tak tvrdě, jak jen to dokáže bytost, která má dvě centra pro pocit únavy a může být tedy dvojnásobně unavena. Oba Woolverové stáli u stěny a Kasom se občas otočil, protože jakživ neviděl tvora, který by dokázal stát tak nehnu-té. Atletickým svalům dvojčat nečinilo dlouhé stání žádné obtíže. Jejich mohutný hrudník byl podobný nafukovacímu balónu a v atmosféře, jaká byla v lodi, mohli jediným nadechnutím dostat do plic tolik vzduchu, že se další čtvrt hodinu nadechovat nemuseli.

Zcela vyčerpaný sugestor Kitai Išibaši spal. To, že se Dvounosí nacházeli pod sugestivním blokem, byla jeho zásluha. Išibaši obsluhoval hypnoprojektor a vyzařování přístroje společně s jeho mentálními silami uvedlo posádku lodě do stavu, ve kterém nemohla klást odpor. Mutant si někde obstaral podivně tvarované křeslo Dvounosých a tvrdé spal.

Mysob Gucky se choval nezvykle tiše. Dřepěl na zemi a sledoval obrazovku. Ještě před hodinou se zuřivě hádal s Gorašinem a dělalo mu dobře, když mohl jednu hlavu ponoukat proti druhé. Kasom si říkal, že je asi taky

rád, když si může odpočinout před vyvrcholením akce. Gucky byl její hlavní postavou. Melbar Kasom věděl, že je patrně jediný, kdo se dostane na povrch Sirénu. Kolem měsíce nebylo ochranné pole známého zeleného druhu, kterým nepronikne ani teleporter. To patrně souvisí s hyperimpulzy. Aby mohly být vysílány, musí být ochranný štít vypnutý.

Melbar Kasom se podíval na hodinky. Uplynulo právě čtyřicet minut od okamžiku, kdy naposledy mluvil s posádkami space jetu, které stály v nákladním prostoru na druhé straně lodi. Za tu dobu se nic neudalo, ale muži by měli vědět, že na ně myslí. Protože neznali všechny podrobnosti akce, muselo jim čekání vadit ještě víc než jemu. Do nejspodnějšího prstence proniknou až za čtyři hodiny, a tak němu- , že Škodit, když Jim řekne pár přátelských slov. '

Melbar Kasom přešel k řídicímu pultu a Dvounosého, který tam seděl, jednoduše odstrčil stranou.

Dvounosý klidně vstal, jako by se potřeboval protáhnout a pooděšel. Melbar zapojil vnitřní interkom, který si okamžitě po ukořisťení lodi připojili ke space jetům. Na konzoli nad řídicím pultem viselo asi padesát obrazovek, které kapitánovi lodi umožňovaly pohled do různých sekcí lodě. Nyní byly v provozu pouze tři, a když se zapojil interkom, nabízely pohled do pilotních kabin space jetu.

Jedna byla úplně prázdná. To byla kabina space jetu, kterým se na palubu lodi Dvounosých dostali Melbar Kasom, Kitai Išibaši a Ivan Gorašin. Dalším dvěma space jetům veleli nadporučík Liggett a Chief Donian. Na druhé obrazovce se objevil hluboce spící Donian.

Třetí obrazovka zůstala prázdná. Na její ploše, .svítící namodralou barvou, bylo vidět zrnění, jako kdyby byl na druhé straně vytažený kabel. Kasom přístroj vypnul a po chvíli zase zapojil. Obraz se nezměnil.

Melbar uchopil podivně tvarovaný mikrofon a řekl: „Chiefe, vstávat! Nemám spojem s nula nula osmičkou. Co se stalo?"

Chief Donian se nepohnul. Nereagoval ani na další výzvu. Nespál, byl v bezvědomí a ve stejném stavu se nalézalo i mužstvo.

Melbar přepnul interkom a otočil se ke Guckymu. Myšob pozorně sledoval každý jeho pohyb a hned řekl:

„Já vím. Podívám se,"

V příštím okamžiku! Guckyho postavička zmizela, Melbar se opět otočil k obrazovce a sledoval, jak se Gucky dotkl Doniana.

„Co je s nula nula osmičkou?" chtěl vědět Kasom.
„Zmizela beze stopy," odpověděl lakonicky myšob.

Boba Vorbecka probudila bolest. Kůže jej pálila, tělo svíraly křeče a hlava se mu div nerozskočila. Otevřít oči znamenalo nadlidskou námahu. Obraz, který se ukázal, byl neskutečný a rozmazaný. Mozek se vzpíral vnímat věci tak, jak byly. Bob viděl obrysy pěti ohromných postav, které se pohybovaly mlhou v jeho zorném poli. Kdo to je, to nevěděl, ale kdesi v podvědomí cítil, že podobné bytosti už viděl.

Námaha spojená s rozhlížením vystupňovala bolest hlavy k mezi snesitelnosti. Bob zavřel oči a snažil se ležet úplně klidně. Trochu to pomohlo. Bolest polevila, jen křeče nepřestaly.

Pomalů se mu vracela schopnost logicky myslet a Bob se v duchu ptal, kde je. Začal vnímat zvuky, které mu naháněly strach, aniž chápal, proč. Cítil, že spočívá na nějaké tvrdé podložce a její dotek byl podivně přímý. Bob nad tím přemýšlel a dosel k závěru, že je nahý.

Jeho první reakcí byl vztek. Nikdo nemá právo jej svlékat! Chtěl se zvednout a protestovat proti takovému zacházení, ale sotva napjal první sval, opět pocítil bolest a když chtěl křičet, začalo jej pálit v krku jako by se napil kyseliny.

Vzdal to a zůstal klidný.

Rozum, nyní už v naprosto bdělém stavu, analyzoval situaci. Stalá se nehoda. Vzpomněl si, jak se zhroutil u vstupu do space jetu poté, co nase

ostatní v bezvědomí. Nyní ležel na ošetřovně a aby jej mohli prohlédnout, museli jej svléknout.

Není žádný důvod k rozčilování.

Pak se rozplynuly poslední cáry mlhy, která zatemňovala jeho mozek. Najednou si vzpomněl na nestvůru, která se drala do space jetu. Obraz byl tak věrný, že sebou Bob škubl a bolesti se vrátily.

Ne, tohle nebyl žádný lazaret. Ty zvuky a vůně... Poprvé si uvědomil tu podivnou vůni. Byla to zvláštní směs... Asi jako čpavek, prostoupený nasládlým parfémem. Něco podobného už znal, ale odkud?

Z lodi Dvounosých. Když poprvé vstoupil se Strombowskim do sektoru, který měli prohledat.

To znamenalo, že se nachází na palubě lodi Dvounosých, ať už té, kterou ukořistila CREST II, nebo na kterékoliv jiné. Pach byl velmi intenzivní, to znamenalo, že Dvounosí museli být v bezprostřední blízkosti.

Zvědavost byla silnější než obavy z bolesti a Bob otočil hlavu. Musel pomalu, jinak by zase ztratil vědomí. Pak opět otevřel oči a přinutil se nechat je otevřené, přestože mu světlo působilo bolest.

Ted' už nemel před očima mlhu a naprosto jasně viděl, co se kolem něj děje. "nejblíž bylo něco jako pryčna, která sestávala z desky z šedého plastu a čtyř asi půlmetrových nohou. Koutkem oka viděl i to, že nohy kopčí válečky. Na

vedlejší pryčně spočívalo rovněž nahé tělo. Bob zvrátil hlavu do týla. aby viděl víc a přestože toho muže nikdy neviděl z takové perspektivy, byl si jistý, že to je Sol Rosenbiatt.

Pod Rosenbiattovou bradou viděl další lůžko s nahou postavou. Nikdo se nehýbal, muži byli patrně ještě v bezvědomí. Stěna za lůžky byla rovněž šedá a bez dveří.

Bob natočil oči na druhou stranu. U stěny stálo několik lůžek s válečky, aby je bylo možno snadno přemísťovat, a byly tam i dveře stejného typu jako na ukořistěné lodi. Bob byl z nějakého důvodu přesvědčený, že je na jiném plavidle. Nechápal, jak se to protivníkovi mohlo podařit ale prostě tomu bylo tak.

Aby se mohl dál rozhlížet, musel změnit polohu. Opět se přihlásila bodavá bolest, ale Bob si jí nevšímal.,, Chtěl vědět, kde je a co má očekávat.'

Vedle něj už nestála další lůžka, to jeho bylo kousek od stěny a výhled mu zakrývaly jakési bedny, nejspíš přístroje. Na některých byly celé řady kontrolek a tlačítek, z jiných vyčnívalo něco, co se podobalo staromódnímu telefonnímu sluchátku, ruční sprše nebo dokonce přadenu. Uhadnout účel těchto předmětů bylo nemožné.

Bob ještě nedokončil otočení hlavy, když objevil něco zcela nového a leknutím se zarazil v půli pohybu. Jeho pohled klouzal od zavalitých nohou k silnému krku a kuželovité lebce, v jejímž středu ,se chladně a nepřátelsky lesklo fazetové oko.

Dvounosý, jehož oba choboty byly nabarveny na modro, si všiml jeho pohybu. Boba se zmocnila hrůza, ale pak nabyl vrchu zdravý rozum. Dvounosí Je neunesli proto, aby je teď zabili. Jejich cíl musel být jiný.

Dvounosý se pohnul, ale místo k Bobovi šel ke dveřím. Obratnými pohyby prstu na konci chobotu otevřel složitý zámek a začal ze sebe vydávat zvuky podobné pískání a syčení. O chvíli později vstoupili tři další Dvounosí a postavili se k Bobovu lůžku.

Všichni čtyři se velmi živě bavili a jistě neměli přátelské úmysly. Bob se domníval, že ví, co chtějí a nehodlal připustit, aby dosáhli svého cíle. A protože ostatní byli v bezvědomí, všechno záleželo jen na něm. Pokusil se opřít lokty o desku a nadzvednout se a svaly jej poslechly. Kdyby chtěl, mohl by vstát.

Dvounosí ukončili rozhovor a jeden přistoupil k lůžku. Byl větší než ostatní a jeho uniforma byla zhotovena z matně se lesknoucího materiálu, zatímco ostatní nosili obyčejný plast. Bob si byl jistý, že se jedná o důstojníka a že jej kdykoliv později pozná podle jizvy, která se táhla od fazetového oka až ke kořenu levého chobotu.

Bob sledoval, jak se tenké rty Dvounosého pohybují a náhle si uvědomil, že důstojník mu přiložil před obličej nástroj, podobný telefonu. Bob instinktivně uhnul, ale okamžitě pochopil, o co jde. Sluchátko bylo spojené s jedním přístrojem a jistě mělo za úkol přenášet zvuky na stejnou frekvenci, v jaké mluví Dvounosí. Bob slyšel dobře. Zvuky, které vycházely z telefonu, zněly úplně jinak než ty, kterými se Modří dorozumívali mezi sebou. Přístroj ze sebe vydával artikulovanou řeč, zatímco to, co Dvounosí vyluzovali, byla jen řada zdánlivě nesmyslných hvízdavých, syčivých a mlaskavých zvuků.

Dvounosí se chtěli dorozumět a Boba se zmocnil vítězný pocit. Vyjma jediné epizody, po které nezbylo ani stopy, ještě žádný Pozemšťan nestál tak blízko Dvounosému, aby se s ním mohl dorozumět. Žádný translátor této rasy nemohl obsahovat program na interkosmo. Pokud tedy ten zjizvený nastavuje Bobovi translátor, znamená to, že nemá ponětí, odkud Bob ve skutečnosti pochází.

Dvounosý se obrátil k přístrojové desce, otočil několika knoflíky, a pak začal znovu mluvit. Ze sluchátka zaznívala rychle a jasně jiná řeč. Bob ležel klidně a nijak nereagoval. Dvounosý přepnul na jiný program.

Po Šestém pokusu přidržel sluchátko co nejbližše Bobovu obličej, ale z přístroje nezazněla žádná řeč. Místo toho se přiblížil druhý Dvounosý a ukazoval prstem od Bobových úst k přístroji. Gesto bylo srozumitelné. Bob měl promluvit. Dobrý translátor si podle řeči dokázal vyrobit překladový program.

Bob napjal svaly. Věděl, že nesmí říct ani slovo. Nesměl Dvounosým umožnit, aby se naučili interkosmo.

Důstojník zavěsil sluchátko, popadl Boba za ramena a nadzvedl jej. Bylo to tak nečekané, že Bob bolestí vykřikl. Byl stržen z lůžka na zem a málem ztratil vědomí. Dvounosí jej zvedli a Bob musel sebrat všechny síly, aby se udržel na nohou. Najednou měl sluchátko opět před obličejem a za ním se na něj tvrdě a nepřátelsky dívalo fazetové oko. Bob byl vzteky bez sebe. Schválně se zapotácel a narazil hlavou do sluchátka. Jeden z Modrých jej udeřil přes tvář tak silně, že upadl na záda. Bob se překulil stranou, zvedl se na kolena a měl jedinou touhu zalézt někam do kouta, kde by ho nenašli. Così jej udeřilo a opět jej zvedli, ale tentokrát nohama nahoru. V obrácené perspektivě se kolem něj točily bedny a prýčny, pak sjel jakýsi blesk a po něm se Bob ponořil do temnoty.

Z bezvědomí jej vytrhl pronikavý výkřik. Bob skoro necítil tělo, ale rozum měl jasný. Silou vůle se přinutil "lučit tělo a jak ležel na zemi, viděl "ohy tří Dvounosých, a pak tu byl ještě jeden pár, a to lidských nohou. Bezvzádně se kýval ze strany na stranu a odněkud shora zaznívaly tupé údery. Opět zazněl výkřik, přešel do zasténání a cosi těžce žuchlo na zem.

Bob uviděl obličej Sóna Rosenbiat-ta. Jeho zhroucené nahé tělo vypadalo úplně bezmocně, ale ve skutečnosti už žádnou pomoc nepotřeboval. Byl mrtvý.

Bob vstal. Nevěděl, jak je to možné, ale najednou pocítil ve svalech neznámou sílu, která bez jeho vědomí ovládala svaly. Zvedl se mezi dvěma prázdnými prýčnami a přestože jej podvědomí

varovalo, nechal se vést bezmezným vztekem, který se jej zmocnil při pohledu na mrtvého Rosenbiatta.

Dvounosý s jizvou se otočil a Bob si v jeho obličeji poprvé všiml čehosi, co se mohlo podobat překvapení.

Než mohl kdokoliv zareagovat, Bob ukázal na translátor. Zjizvený porozuměl, ustoupil stranou a zvedl sluchátko. Bob je převzal. Přístroj byl z pevného, chladného kovoplastu a vyhovoval účelu, pro který jej Bob chtěl použít. Chobot byl stále napřažený, jako by si chtěl sluchátko vzít zpátky, ale Bob opatrně zatáhl za kabel, aby šije přiblížil k obličeji. A pak prudce zvedl sluchátko do výšky a vší silou udeřil do nataženého chobotu. Zazněl výkřik bolesti a Dvounosý se zapotácel.

Bob se náhle díval přímo do kulatého, tmavého otvoru. Pokusil se uhnout stranou, ale cosi pevně drželo jeho hlavu- Jako fascinován hleděl do otvoru. Věděl, co to je, sledoval matně se lesknoucí kov a tenké prsty, které jej obemykaly. Pak se v otvoru objevil ostrý záblesk a se silou hmotného předmětu jej udeřil do čela,

Poslední pocit, který Bob měl před propadem do temnoty, byla jistota. Tohle je konec.

5.

Pátrání po SJ-008C skončilo neúspěchem. Bylo tu jediné vysvětlení. Znělo nepravděpodobně, a přece muselo být správné.

Dvounosí pojali podezření a místo aby se obrátili na kapitána, si počkali, až se loď dostane do shluku ostatních plavidel. Zaměřovači přístroje byly tak přetíženy, že na palubu mohlo nepozorovaně proniknout komando, které v nákladním prostoru našlo tři cizí plavidla. Dvounosí pustili do hangáru plyn, který způsobil bezvědomí posádek. Toto nebyla Žádná spekulace. Zbytky nervového plynu byly nalezeny ve vzorku krve Chiefa Doniana i jeho mužů.

Dvounosí pak vnikli do Liggettova plavidla, nějakým způsobem je uvedli do chodu a dostali se ven.

Toto byla nejzáhadnější část celé věci. Jak mohla hrstka Dvounosých, kteří se ještě nikdy nesetkali s pozemskou technologií, tak rychle ovládnout řízení space

jetu? Melbar Kasem věděl, že na tuto otázku jistě existuje rozumná odpověď, ale on ji neznal. Space jet s pěti muži na palubě byl tedy zajat, ale ukořistěná loď se dále pohybovala směrem k Sirénu a zajeden a pul hodiny se dostane k nejspodnějšímu prstenci. Pak přijde Čas jednat a Kasom nebude moci brát ohled na pět nešťastníků. Sirén -musí být zničen.

Unos byl ovšem velmi vážnou záležitostí. Dvounosí budou zajatce vyslýchat a možná znají metody, jak se dovědět pravdu. Každá vyspělá civilizace má takové prostředky. Jinými slovy -výpad Solárního impéria do výběžku Mlhoviny Andromedy, do panství Mistrů ostrovů, už nebude tajemstvím.

Nebylo nesnadné vybavit si důsledky této zprávy. Mistři ostrovů obklíčí a zničí směsně malý oddíl Pozemšťanů v Andro-Betě.

Katastrofa byla nevyhnutelná. Kasem se v duchu ptal, jestli je za těchto okolností vůbec ještě nutné ničit Sirén. Jakmile Pozemšťané promluví, jejich průnik konci. Koho by pak zajímaly nějaké signály?

Melbar se konečně přiměl potlačit pochybnosti. Obdržel jasný a přesně definovaný rozkaz a nepříslušelo mu, aby o něm pod jakoukoliv záminkou rozumoval nebo jej překrucoval.

Dvounosí je zatím nenapadli a jistě to nebylo tím, že by snad brali ohled na Život původní posádky. Nejspíš Čekali na příhodnější okamžik. Patrně

neměli žádné obavy, že cizinci podniknou útok proti Sirénu, dokud mají před sebou poslední prstenec z plavidel domácí flotily. Mohli si spočítat, jak blízko se musí dostat loď vybavená konvenčními zbraněmi, aby mohla ohrozit měsíc.

Dvounosí ovšem nemohli vědět, že Kasom nehodlá zaútočit konvenčními prostředky. Kromě toho změnil plán a rozhodl, že Gucky a oba Woolverové skočí na Sirén ještě předtím, než loď dosáhne nejspodnější části flotily. Ztratí tím sice výhodu přesného zacílení útoku, ale u bomb, jaké mají k dispozici, příliš nesejde na tom, kam jsou položeny.

Jakmile Dvounosí zjistí, co se na Sirénu děje, napadnou loď, jenže to už oba space jety vstoupí do lineárního prostoru.

Pět zajatců budou muset nechat v Tri-systému. Nebyla nejmenší naděje, že by se jim dalo nějak

pomoci.

Bob Vorbeck se probрал z bezvědomí a jeho první myšlenkou byl údiv, že ještě žije. Naprosto přesně si vzpomínal, co předcházelo jeho poslední ztrátě vědomí a jak se díval do ústí hlavně. Zbraň vystřelila, ale on žil. Sice se cítil jako někdo, přes koho přejel parní válec, jenže to nebylo střelou, ale údery chobotů.

Desátník Rosenbiattje mrtvý! Vzpomínka mu prošlehla mozkem jako když vzplane oheň. Zabil ho nejspíš Dvounosý s jizvou.

Pak se soustředil na své vlastní postavení. Oči měl zavřené a nebyla naděje, že je v nejbližší době otevře. V celém těle nemel sval, který by poslouchal pokyny jeho mozku. Nervy ale byly činné - Bob cítil, že leží na zádech, na měkké podložce.

Dokonce zaslechl zvuky, nejprve tlumené a nezřetelné, pak začal rozumět jednotlivým slovům, a to jej znepokojilo.

Kdosi mluvil interkosmem, řečí Solárního impéria a velké Části galaxie. Dvounosí se ji mohou naučit! Stačilo by, aby tu měli mikrofony.

Vzrušení mu vrátilo síly. Otevřel oči a uvědomil si, že leží ve stejné místnosti a je oblečený.

Chyběla mu jen zbraň a přilba.

Položil se na bok a uviděl pryčny, na kterých dřepěli Shriver, Strombowski a Liggett.

Nadporučík si jako první všiml, že Bob se probрал', a zavrčel: „Tak i vy jste živý.“

Nezaznělo to nijak přívětivé, ale Bob si toho nevšímal. Měl jiné starosti. Silou vůle zvedl ruku a položil si prst na rty.

Liggett porozuměl. „S tím si nelamte hlavu. Oni už naši řeč znají.“

Bob se nadzvedl a bolest už ani nevnímal. „Od koho?“ vykřikl.

„Ode mě,“ odpověděl klidně Liggett.

„A to všechno jen proto,“ pronesl Bob chraptivě, „abyste se zachránil před bitím, které Rosenbiattovi zlomilo vaz.“

Seržant Shriver vstal a zatvářil se stejně nepřátelsky jako Dvounosí.

„Sednout!“ zazněl Liggettův ostrý hlas. „Chápu vaše rozčilení, poručíku, ale vycházíte ze špatných předpokladů. Snad si nemyslíte, že bití choboty je jedinou metodou výslechu Dvounosých? To byl jen začátek. Pak by přešli k sondám do mozku. Jak bychom před nimi mohli cokoli utajit?“

„To je defétismus,“ vypravil ze sebe sípavě Bob. „Povinnost vojáka je vydržet, dokud může. Mohli jsme být osvobozeni a Dvounosí se nemuseli nic dovědět.“

„Osvobozeni? A kým? Kasom má svoje starosti a bude rád, když i s drahocennými mutanty sám vyvázne. Nemáme nejmenší ponětí, kde jsme. Můžeme být stovky světelných let od Tri-systému.“

Bob musel uznat, že by to mohla být pravda, přesto ale nechtěl přijmout Liggettovo chování a musel připomenout své: „Neviděl někdo z vás, co se stalo s důstojníkem, kterého jsem udeřil?“

„Ale ano,“ odpověděl Liggett.

„Vy jste byl při vědomí? A přihlížel jste, jak umíral Sol?“

„Ano. A jestli mi teď chcete vyčítat, že jsem mu nepomohl, raději uvažujte. Sola by zabili stejně a mě s ním a na

našem postavení by se nic nezměnilo.“

Bob se kousl do rtů a chvíli trvalo, než mohl opět promluvit: „Vy máte odpověď na všechno. Takže - co se s ním stalo?“

„Zranil jste ho a byl by vás zabil, kdyby se mezi vás nepostavili ostatní Dvounosí.“

Bob přikývl. Zbraň tedy byla jen šokér a zajatci měli zůstat naživu. Sola odnesli a patrně nyní studují jeho anatomii, takže budou znát nejen řeč, ale i biologii Pozemšťanů, což je mnohem víc, než Terranci vědí o Dvounosých.

Bob si uvědomil, že identifikaci Pozemšťanů nestojí v cestě vůbec nic. Kapitán lodi shromáždí závěry vědců. Je podřízený admirálu flotily u Gleamu a ten bude o událostech informovat nejvyšší místa. Služební cestou se zpráva dostane až do rukou Mistrů ostrovů a těm bude stačit popis těla, aby ve vetřelcích identifikovali Pozemšťany.

„Jak dlouho jsme tady?“ zeptal se Bob.

„Nemám poněti," zavrčel Liggett. „Vzali nám hodinky."

„Pane!" ozval se. Strombowski. „Od okamžiku, kdy vynesli Dvounosého, kterého jste srazil, uplynulo padesát minut."

„Děkuji," řekl Bob a divil se, že šokér účinkoval jen tak krátkou dobu. Na druhou stranu nehrálo zas tak velkou roli, jak dlouho byli v zajetí. V každém případě bylo pozdě 'na to, aby ochránili tajemství svého původu. Proč nám vrátili oblečení?"

„To se můžeme jen dohadovat," odpověděl Bobovi Liggett. „Od počátku nám chtěli nahánět strach a působit bolest, abychom ochotněji odpovídali na otázky. Když se dověděli, co chtěli, pominul důvod k špatnému zacházení."

To znělo rozumně a Bob se pokusil nadzvednout. Kupodivu se mu to podařilo a Liggett poznamenal:

„Kdyby mě zřídili tak jako vás, asi bych se nepostavil na nohy čtyři neděle."

Bob už měl na jazyku nepříliš lichotivou odpověď, ale vtom se rozjela příčka a vešlo šest Dvounosých. Jeden z nich nesl translátor a zvedl mikrofon. Vyzval ze sebe pár mlaskavých zvuků a z reproduktoru zaznělo bezchybné, i když poněkud šroubované interkosmo:

„Vstáti! Odejdemo odtud na jiné místo."

Překlad byl velmi primitivní. Přístroje chobotnatců patrně nedosahovaly dokonalosti pozemských translátorů a ještě potrvá nějakou dobu než budou schopné vnímat jemné jazykové nuance.

Za dveřmi byl velký prostor podobný hale, dlouhý asi patnáct, široký šest a vysoký deset metrů. Ve stropu byla zabudována čtvercová tělesa, ze kterých vycházelo slabé světlo.

Podél stěn stály přístroje, u kterých seděli Dvounosí, zcela ponoření do práce. Bob viděl široké konzoly s desítkami malých obrazovek a nebylo nesnadné uhádnout, že se jedná o technickou centrálu lodi.

Dvounosý, který šel za Bobem, si patrně všimnul jeho zvědavých pohledů a udeřil jej chobotem do zad. Bob vykročil rychleji.

Prošli halou a za širokou příčkou se objevila chodba s dveřmi na obou stranách. Po několik kroků chodba mírně stoupala a za další příčkou byl kruhový prostor, tak slabě osvětlený, že se nedaly rozeznat detaily zařízení. Bob";

si všimnul, že strážci nevstoupili a na,¹ okamžik se obával, že se jedná o past. Zastavil se, protože ve tmě nevěděl, ' ^ kam má dál jít. Vedle něj stál Liggett ;

a něco řekl, ale v tom okamžiku se příčka za jejich zády zasunula a kruhový ^ prostor s kupolovitou střechou se naplnil šíleným vírem odlesků, pocházejících od světel stovek přístrojů, zapuštěných ve stěnách místnosti.

Bob přimhouřil oči, aby si zvykl na příliš jasné světlo a najednou zaslechl výkřik, pronikající až do morku kostí:

„Ne! Tohle ne!"

Bob otevřel oči. Věděl, že křičel seržant Shriver a teď uviděl i to, co ho polekalo. Na druhé straně místnosti, asi sedm metrů od nich, stály dvě postavy. Jedna byl Dvounosý s jizvou a druhá. .. Druhá byla ta příšera, kterou Bob zahlédl ve dvířkách space jetu. Více než dva metry vysoký, neforemný balvan z kůže, šlach a měkkyšovitě pulzující tkáně s malou, polokulovou hlavou a obrovským, krví podlitým okem. Monstrum stálo vedle zjizveného, úplná hora masa a šerednosti a upírala na Pozemšťany jedině oko.

Bob se musel držet, aby taky nevykřikl a Liggett se pokoušel uklidnit Shrivera. Strombowski se na příšeru díval se svým obvyklým, zcela nezúčastněným výrazem.

Zjizvený se očividně pásl na zděšení zajatců a jeho škodolibá radost byla tak zřejmá, že ji museli vycítit. Na modře natřeném chobotu měl obvaz a nad okem něco jako náplast. Bob zalitoval, že jej zranil tak málo.

Z jednoho z přístrojů ve stěně promluvil kovově znějící hlas. Slova byla v interkosmu s velmi špatnou výslovností, ale srozumitelná. Bob si teprve teď všiml, že zjizvený má cosi jako mikrofon a mluví do něj;

„Jen jeden z vás," slyšel Bob, „byl natolik chytrý, aby mě poslechl. Dva si dovolili odporovat a jeden z nich je mrtvý. Nezapomeňte na to, protože , mám v úmyslu vydat další rozkazy. ^f Kdo

neposlechne, zemře. Jsem admirál této flotily a moje moc je nesmírná. Co chci, to se stane. Vy jste zajímavá rasa a já o vás musím vědět víc. Přilétli jste sem v naší lodi. V téže lodi se nacházejí další jedinci vašeho druhu. Chci je dostat. Musím vás všechny mít ve své lodi a dovědět se veškeré informace o vaší rase. Protože ať je moje moc sebevětší, je malá proti Mistrům, kterým budu muset podat hlasem.

Bob se kousl do jazyku. Byla to jediná možnost, jak opanovat vzrušení, které se ho zmocnilo. Nesměl dát najevo, že slova zjizveného mu znějí příjemněji než cokoli, co do té doby vyslechl. Dvounosý s jizvou byl admirálem celé flotily u planety Gleam. Vyšší instancí, které skládá účty, jsou už jen Mistři ostrovů. A jako uvážlivý důstojník chce shromáždit co nejvíce informací, a teprve pak podat hlášení.

To znamená jediné: Tajemství Pozemšťanů zná jen posádka této lodi. Pokud bude tato loď zničena tak, aby nikdo neunikl, je věc zachráněná.

Velitel mezitím mluvil dál: „...spolehnout. Musím být opatrný. Tohle je můj přítel," ukázal na nestvůru. „Patří k rase podivných živočichů, kteří obývají měsíc modře světélkující planety. Můj přítel má jedinečné schopnosti. Jeho technický smysl v krátkém čase rozřeší hádanku jakékoliv cizí technologie. Nezná strach. Jeho síla je nepřemožitelná. A může jiným bytostem vnutit svou vůli. Přiměje vás, abyste provedli můj plán. Přivedete mi sem ostatní příslušníky své rasy."

Bob se zděsil. To znamenalo, že ona • příšera má hypnotické schopnosti a oni budou muset přilákat Kasoma a mutanty. Bob neznal plán zjizveného, ale dovedl si jej představit. Jistě jim nechá zbraně, protože se bude moci spolehnout na hypnotický vliv a oni je budou muset použít proti Kasomovi. Jedinou nadějí zůstali mutanti, jejichž schopnosti mohly zkřížit jakýkoliv zákeřný plán.

„Začneme, příteli!" zvolal admirál. „Nejdřív si vezmi toho, který klade největší odpor."

Příšera se bez pomoci údů nebo jakýchkoliv výstupků dala do neuvěřitelně rychlého pohybu. Bob ustoupil a ucítil pod rukama chladný kov dveří, které se začaly rozjíždět. Ještě jednou svítla Bobovi naděje, pak mu ale vstoupil do cesty strážný. Bob byl potom dopraven zpátky do kupolovité místnosti, kde se třpytily odlesky z podivných přístrojů. Začalo mu hučet v hlavě, slyšel rytmické údery jako když se rozhoupe zvon, viděl cosi rudého a beztvarého, a pak zaslechl cizí hlas.

6.

Melbar Kasom se nespolehal na přístroje Dvounosých a ke změření vzdálenosti Sirénu použil svoje. Od povrchu měsíce je dělilo šedesát tisíc kilometrů a ukořistěná loď se nalézala osm tisíc kilometrů od předsunuté jednotky flotily. Přišel čas jednat.

Již delší čas Kasom s rostoucími obavami sledoval loď, která se stejně jako Jeho nedržela prstence hlídkujících plavidel, ale pohybovala se osamoceně. Jednalo se o největší loď Dvounosých, jakou kdy Kasom viděl. Měla vejčitý tvar jako ostatní, po delší ose měřila téměř kilometr a na nejsilnější části trupu měla průměr více než tři sta metrů.

Poprvé se vynořila před hodinou a Kasom jí nevěnoval pozornost. Pak se začal v duchu ptát, jestli právě tato loď nemá něco společného se zmizením space jetu. Hned ho napadlo, jestli by se neměl pokusit osvobodit zajatce. Šanci měl. Náhlé objevení mutantů musí Dvounosé překvapit a než stačí zareagovat, budou Pozemšťané v bezpečí. Přesto Kasom po krátkém zaváhání tento plán zavrhl.

Jakmile by se nepřítel vzpamatoval, zahájil by útok a akce na Sirénu by byla zmařena. .

Melbar Kasom s těžkým srdcem odepsal nadporučíka Liggettaajeho muže.

Naštěstí neměl čas zabývat se tíživými myšlenkami. Gucky si z nákladního prostoru space jetu přinesl bomby. Bombu tvořila plechová nádoba ve tvaru válce, dlouhá jeden metr a o průměru čtyřicet centimetrů. Působila naprosto nevinným dojmem a nikdo by nevěřil, že dovede rozpoutat síly, které dokáží rozložit vesmírné těleso na atomy.

Išibaši a Gorašin už byli vzhůru. Išibaši neměl nyní žádnou práci, ale Gucky si výslovně vyžádal Gorašinovu přítomnost na Sirénu. Mutant dokázal silou svých parapsychických schopností rozpoutat proces vedoucí k explozi. Kasom věděl, že je v Guckyho schopnostech dopravit na Sirén i Gorašinu, a tak plánu nebránil. Oba Woolverové se postavili vedle vysílače. Kasom se naučil ovládat přístroj natolik, aby věděl, jak dopravit energii vysílací anténě. Nyní pohlédl na obrazovku přístroje, pak na dvojčata. Každý x měl pod paží jeden válec. Když uviděli Kasomův tázavý pohled, současně přikýkli.

„Ted'!“ řekl Kasom a stiskl tlačítko. Dvojčata hleděla na obrazovku.

Chvíli se zdálo, že se vůbec nic neděje. Pak se obrysy obou atletických těl začaly rozplývat, postavy vybledly a v místě, kde vzniklo vakuum, se zvedl lehký vánek.

Melbar Kasom se otočil a Gucky mu ; přátelsky pokynul. U něj byla procedura rychlejší. Gorašin mu jen velmi l opatrně, jako by se obával, aby myšoba nezranil, položil ruku na rameno. Obě těla okamžitě zmizela a Kasom „ se zamyšleně rozhlédl po můstku. , Dvounosí klidně vykonávali svoje úkoly a sugestor Kitai Išibaši stál před obrazovkou a pozoroval nesčetné svítící body cizích plavidel.

Práce byla vykonána. Zbývalo čekat a doufat.

Bob Vorbeck se vzpamatoval. Kolem něj byla tma, ale myslet mohl. Nevěděl, kde je, přesto měl přesnou představu, co bude dělat.

Cítil nenávist a pohrdání a objekty jeho nenávisti byly nablízku. Musí je zajmout nebo zabít. Soustředoval svou pozornost na to, co se má stát. Neměl přesný plán, ale věděl, že takový plán existuje. Jakmile začne vykonávat svůj úkol, bude veden pevnou rukou. Když se mu vybavilo jméno Unklaich, pocítil uklidnění.

Jen na okamžik zaváhal, a pak si vzpomněl. Unklaich je přece nepřekonatelná bytost z Yakkathu, měsíce modré planety.

A já jsem Robert Cecil Vorbeck, říkal si a zároveň si uvědomil, že mu tahle informace není na nic. Zamyslel se. Všechno bylo v pořádku. Věděl, kdo je on a kdo je to Unklaich. Cítil nenávist, protože...

A tady byl blok. Proč cítil nenávist? Její důvod patrně zapomněl. Ale to neznamenal, že by neměl pravdu. Hlavně musel rychle splnit úkol a nesměl se zdržovat s podružnými věcmi.

Tohle věděl, a přesto v hloubi duše cítil nejistotu a duševní nevolnost.

Otevřel oči a kolem něj bylo světlo. Seděl na lavičce, přišroubované ke kovové stěně, která stoupala vzhůru a nahoře se klenula do kupole. V místě, kde byl stop nejvyšší, svítily žluté lampy. Na zemi stál space jet 008C. jehož elegantně tvarovaný trup se téměř dotýkal stěn místnosti.

Bob nebyl nijak překvapený. Cítil mírný tlak přilby a tíhu zbraně v pouzdru. Napravo od něj seděl nadporučík Liggett, nalevo seržant Shriver a vedle něj desátník Strombowski. Naproti nim stál Unklaich a jeho rudé oko spočívalo na Pozemšťanech. Měl skafandr a přes rameno zavěšený translátor. Z přístroje znělo:

„Jsme hotovi. Víte, co máte dělat. Chovejte se podle toho.“

Bob i ostatní se zvedli. Nastoupili do space jetu a Shriver i Strombowski zůstali v prostoru pro mužstvo. Bob s Liggettem vyšplhali po žebříčku do pilotní kabiny a za nimi tam vstoupil Unklaich. Navzdory své váze a objemu se pohyboval s jistotou a elegancí.

Bob cítil vzrůstající zmatek. Unklaich jim řekl, že vědí, co mají dělat, ale Bob ve skutečnosti věděl jen to, o co se jedná, ale žádné podrobnosti. Kdyby Liggett nepřevzal řízení, vůbec by nevěděl, kam má letět. Bylo mu jasné jen to, že space jet je v nějakém hangáru a na obrazovce se objevila vnější příčka.

Bob se podíval na Liggetta, který kontroloval přístroje. Protože už nedokázal snést nejistotu, tiše se zeptal: „Co máme dělat, pane?“

Liggetta jeho nevědomost nijak neudivila. „Zajmout nebo zabít - všechny!“ řekl s důrazem.

Tohle Bob věděl, a tak se ptal dál:

„Koho?“

„Kasoma, Išibašiho, Gorašina, Guckyho,“ vyjmenoval Liggett.

Bob si najednou vzpomněl, že tito muži jsou objektem jeho nenávisti. Jak ale mohl zapomenout na to, koho má nenávidět? Tohle mu dělalo starosti.

Na okamžik ho napadlo, že by se měl svěřit Unklaichovi, ale pak to okamžitě zavrhl. Nejlepší bude držet se Liggetta, jehož paměť je bezchybná.

A pak se jej zase zmocnil neklid. Když se zamyslel, nenašel žádný důvod k stísněnosti, ale přesto ji pociťoval. Podnět k ní vězel tak hluboko, že tam neproniklo ani logické myšlení.

Ze zadumání jej vytrhlo otevření vnitřní přičky a na obrazovce se objevilo mihotání, které provází spuštění silných pump na odčerpání vzduchu z přetlakové komory. Vzduch má jiný index lomu než vakuum. Díky turbulencím, způsobeným pumpami, vznikají zóny rozdílné atmosférické hustoty a způsobují onen třpyt.

Bob bezmyšlenkovitě hleděl na obrazovku. Podivná hra světél jej fascinovala a na okamžik měl dokonce dojem, že pochopil příčinu neklidu. V té chvíli pumpy odčerpaly všechny vzduch, vnější přička se rozjela a space jet vylétl podél boku obrovské lodě. Bob hleděl na vejčitý trup a měl z něj podivně nepřátelský dojem.

Pak se nejistě obrátil a upřel, pozornost na to, co bylo ve směru letu. Aniž věděl proč, měl dojem, že Unklaich by neschvaloval jeho reakci při pohledu na vejčitou loď. Taký nechápal, že jsou věci, které by měl před Unklaichem skrývat. Kde 'byla chyba? On sám považoval akci za nutnou, ale přesto mu podvědomí odporovalo.

Jeho neklid stoupal.

Z roje světelných bodů se vydělil jeden a blížil se ke space jetu. Určitě to byla loď, na⁸ jejíž palubě je Kasom a mutanti. Nadporučík Liggett znal kurs a Bob se už postě ptal, jakto, že Liggett tak suverénně vykonává všechny úkoly, zatímco on neví ani jaký bude Jeho příští krok.

Liggett se náhle naklonil v pilotním křesle a provedl brzdný manévr- Světelný bod vzdálené lodi zatím nabyl na velikosti a ukázal pravý tvar, vejčitý trup s ohromnými, odstávajícími ploutvemi. Bob zaslechl Šoupavý zvuk. Když se otočil, viděl, jak Unklaich mizí v prostoru pro mužstvo. To znamenalo, že Liggett se spojí s Kasomem a součástí 'spojení bude obraz z pilotní kabiny. Snímací kamera byla i v prostoru pro mužstvo, ale obvykle nebyla zapojená a nedalo se očekávat, že by to Kasom vyžadoval.

Liggett zapnul hyperkom a Boba se zmocnilo nesnesitelné napětí. Liggett vypadal naprosto klidně. Než se na obrazovce objevil Kasom, musel se volací signál několikrát opakovat.

„Liggette, jak se vám to podařilo?“ zaduněl silný hlas.

„Později, pane. Naše postavem nám nedovoluje žádné dlouhé vysvětlování. Podařilo se nám dostat pod kontrolu loď Dvounosých, na kterou jsme byli původně dopraveni jako zajatci. Jde o obří vlajkovou loď flotily. Nikdo jiný z flotily o jejím zjetí neví, ale každou chvíli se to může prozradit. Navrhují...”

Melbar Kasom zvažněl, jako by si najednou na něco vzpomněl. „Chápu, loď musí být zničena. Viděli vás, a jakmile se popis vašeho zevnějšku dostane do rukou Mistrů...”

„Něco lepšího, pane!“ skočil mu do řeči Liggett. „Vlajková loď bude vhodnější pro náš návrat než tři space jety. Kromě toho budeme mít i jejich vědce a techniky.”

Kasom přikývl, i když váhavě. „Ať už uděláme cokoli, přistaňte v našem hangáru. Mutanti se ještě nevrátili ze Sirénu. Až tu budou, poradíme se, co dál.”

Liggett přerušil spojení a opřel se. „Tak ty jeho kreatury se ještě nevrátily,” prohlásil pohrdavě.

„Musíme počkat, abychom je dostali všechny. Bude to tak lepší. Čím méně času bude mít Cucky na přemýšlení, tím jistěji se ho zmocníme.”

Bob neodpověděl a vlastně ani neslyšel. Měl své starosti. Díval se na obrazovku a sledoval každé Kasomovo hnutí. Pokusil se vzpomenout si na nějakou událost, kvůli které by ho měl nenávidět, ale ať přemýšlel jakkoliv, nic si nevybavoval, i

Nenávist ho prostě opustila. Síla, která mu pomáhala přemáhat zmatenou bezmoc, byla pryč. Neměl důvod Kasoma nenávidět, přesto si byl vědom, že je pověřen ho zabít.

Jiskřička neklidu, která slabě osvětlovala nejhlubší propastí jeho podvědomí, se rozhořela do obrovského požáru. Najednou věděl, že tady nejde o nic správného, ale trýznivá pochybnost jej odvrátila od pokusu zjednat si jistotu. Jak se vůbec dostal do téhle situace? Odkud Liggett ví, že Kasoma nenávidí? Proč on jediný je plný pochyb? , Třeba mu už neslouží rozum. Ale z nějakého neznámého důvodu tomu nevěřil. Něco nebylo tak, jak má být, ale věděl to jen on. Liggett jej vytrhl ze zamyšlení. „Nemůžeme vědět, co se z toho vyvine,” zavrčel, „přineste pro mě a pro sebe automat.”

Bob odepjal bezpečnostní pás a vstal. Úložný prostor byl u zadní stěny centrály. Vedle něj seděl

Unklaich předtím, než sestoupil do prostoru pro mužstvo. Bob ucítil nepříjemný zápach y nakrčil nos. Stejně tu bylo ještě něco divného. Čím menší byla jeho nenávisť k Melbaru Kasomovi, tím míň obdivoval Unklaicha.

Blektronický zámek zabzučel a to bylo znamení, že je otevřený. Bob se natáhl po klice, ale dvířka vyskočila proti němu ještě než se jich dotkl. V domnění, že se těžké zbraně uvolnily z držáků, pokročil dopředu, aby se nevysypaly na zem a neponičily. Jakmile se opřel o dvířka ramenem, tlak povolil. Otvíral dveře opatrně kousek po kousku a zároveň levou rukou sáhl po zbrani.

To, čeho se dotkl, byla měkká plocha, na omak podobná kůži. Bob ucukl, jako by se spálil.

A najednou prudce otevřel dveře skříně. Pro to, co bylo uvnitř, byl pohyb příliš rychlý. Na okamžik to zůstalo ve stejné poloze, pak se to převážilo a se zaduněním vypadlo na podlahu.

Bob vykřikl. Stál tu neschopný pohybu a zíral na nehybné tělo, které leželo u jeho nohou. Sklonil se až k němu a cítil, jako by se mu někde v podvědomí rozezněl alarm. Obrysy věcí kolem něj se rozplynuly. Viděl jen bledý obličej a otevřené oči.

Jako z veliké dálky slyšel Liggettův hlas:

„Proč dali Rosenbiatta zrovna ke zbraním?“

7.

Nikdy v životě si Kasom tak nepřál, aby čas běžel rychleji. S rukama za zády přecházel po centrále lodi Dvounosých a každých deset vteřin se díval na obrazovku, ze které na něj hleděl stříbrný měsíc Sirén, jako by se mu vysmíval.

Zatím neměl nejmenšiponětí o tom, jestli mutanti už dosáhli cíle. Sirén se poklidně pohyboval po své dráze. Gucky zmizel před půlhodinou a Kasom se nemohl zbavit pocitu, že se něco nepodařilo. Ukořistěná loď již dosáhla vnitřního prstence flotily, ale Dvounosí se chovali naprosto klidně. To obrovské plavidlo musela být vlajková loď, o které mluvil Liggett, a od ní tedy nehrozilo žádné nebezpečí.

Najedno z malých obrazovek se objevila silueta space jetu. Kasom pocítil obdiv k nadporučíku Liggettovi, který ani v tomto okamžiku největšího nebezpečí a vzrušení neztratil nic ze svého klidu, a naopak manévroval s lodí tak dokonale, jako by se předváděl zkušební komisi.

Pokud šlo o nepřátelskou vlajkovou loď, Kasom se ještě k ničemu nerozhodl. Jisté bylo jen to, že protivník nesmí předat dále informace, které získal. Myšlenka vrátit se ke CRESTU II v solidním plavidle byla lákavá, ale na druhé straně čím větší loď, tím větší riziko. Pokud by se ovšem rozhodl vlajkovou loď nepoužít, musel by ji zničit. Dvounosí se v Tri-systému cítili natolik jistí, že neměli zapojené ochranné štíty. To znamenalo, že vlajkovou loď by klidně dokázal zničit i malý space jet. Liggettův 008 zmizel ze zorného pole a patrně mířil k otevřeným vratům hangáru. Kasoma napadlo, že by měl uvědomit Chiefa Doniana a sáhl po minikomu. Náhle se jen kousek od něj materializoval Gucky s obrem Gorašinem.

Kasom odtáhl ruku ze spínače a pohlédl na Guckyho. Podle toho, jak si odsunul přilbu a jak se zaleskl jeho jediný zub, Kasom pochopil, že Gucky měl úspěch. Než stačil promluvit, objevili se Woolverové. Ti se materializovali z lehkého obláčku mlhy, který se zvedl z řídicího pultu hypervysílače.

Gucky považoval dobu, po kterou musel mlčet, za přehnaně dlouhou a okamžitě si to musel vynahradit:

„Sirén je jedna veliká dutina," spustil. „Na žádném místě není slupka silnější než sto kilometrů.

Mají tam obranné prostředky, které jsou schopné odrazit flotilu o síle tisíc superbojových plavidel, ale největší část dutého prostoru zaujímá vysílací zařízení. Jsou tam obrovské konvertory, které zpracovávají energii, získanou ze záření tří sluncí a předávají ji do impulzních generátorů. Jsou tam tisíce vysílačů, ale v této chvíli je většina z nich zapojena synchronně, aby mohla vyzářit signály, kterými jsou řízeni Mobyové. Přístroje pracují plně automaticky, ale přece je tam dole život."

Gucky nakrčil nos grimasou odporu, i „Nějaká dekadentní fantazie zrodila j

„d|||L . II^Ht

roboty a androidy, kteří jako by vypadli z hodně špatného filmu. V halách na Sirénu pobíhají příšery, jaké nevidíš ani ve stovce zlých snů. Já sám jsem zahlédl asi deset různých typů androidů a dvakrát tolik druhů robotů. Nevím, k čemu tam jsou, ale prostě jsou tam a hned tak na ně

nezapomenu."

Kasom jej přerušil: „Jsou bomby deponovány?"

„Položeny do nitra měsíce. Odpálení během okamžiku."

Jedna Gorašinova hlava se ušklíbala^ „Pár těch zrůd jsme vyfoukli. Jsou z nich jedinečné zápalky. Všechno organická hmota se spoustou uhlíku."

Kasom nechtěl pokračovat v tomto duchu. „Zmizíme odtud," řekl. „Liggett a jeho lidé unikli ze zajetí a právě se dostali do hangáru. Musím si s ním promluvit. Půjdem!"

^ X ^

Rouška, zakrývající jeho rozum, spadla, a Bob si ve zlomku vteřiny uvědomil hrůznost toho, co se stalo. Poznání jej ochromilo tak, že zůstal ohromeně stát nad Rosenbiattovým tělem a bezmocně na ně hleděl.

Nenávist ke Kasomovi a mutantům mu byla vsugerována. Dvounosí poukli tohoto prostředku, aby z něj učinil nástroj své vůle. Sugestivní vliv vyházel z příšery, která si nechala říkat Unklaich a ležela dole v prostoru pro mužstvo.

Bob nevěděl, proč právě na něj neměl hypnotický vliv odpovídající účinek. Stačil mu ale jediný pohled na Liggetta, aby pochopil, že ten nemá v úmyslu nic jiného než zajmout nebo zabít Kasoma i mutanty. A taky mu bylo jasné, že se něco musí stát, a to brzo, protože jakmile se dostanou do hangáru, Unklaich zhypnotizuje ještě Chiefa Doniana a přejde na Kasoma. Bob musel počítat s nejhorším, totiž že se nestvůře podaří dostat do svého vlivu i mutanty.

Kdyby k tomu došlo, nedalo by se už zachránit nic. Pokud se má něco stát, musí se to stát hned. Liggett přestál objevení mrtvého bez úhony a obrátil pozornost k obrazovce, na které povážlivě rostly obrysy vejčité lodě.

Bob se zaposlouchal. V prostoru pro mužstvo se nic nepohnulo. Unklaich počítal s tím, že Liggett se bude muset ještě spojit s Kasomem a držel se mimo zorné pole. Bob se naklonil přes Rosenbiattovo tělo a sáhl do skříně pro dva automaty. Jediným pohledem se přesvědčil, že Liggett si ho nevšímá, a pak vytáhl z generátorové komory jedné zbraně fúzní baterii, velkou asi jako krabička od zápalek, a hodil ji zpátky do skříně. Druhou zbraň si pověsil na rameno.

„Váš automat," řekl krátce k Liggettovi.

Nadporučík mávl rukou. „Opřete to tady o pult!"

Bob s ulehčením poslechl a postavil těžkou zbraň, dlouhou jako paže, na podlahu a trychtýřovitě rozšířenou hlavní ji opřel o přístrojovou desku.

Pak odstoupil. Měl půl minuty času na rozmyšlenou. Uvědomil si, že to, co původně zamýšlel, nebude tak jednoduché. Na okamžik se jej zmocnila hrůza z pomyslení, že Unklaich má kromě hypnotických i telepatické schopnosti - jak se u těchto bytostí často stává - a dávno ví, co se chystá. Pak tuto myšlenku zavrhl, protože v takovém případě by se Unklaich už dávno objevil na scéně. Za zmínku ovšem stály ještě další otázky: Existuje mezi Unklaichem a admirálem flotily nějaké neustálé spojení, které by způsobilo poplach, kdyby se Unklaichovi něco stalo?

Místo a čas útoku na Unklaicha musí zvolit velmi pečlivě. V žádném případě nebylo možné ohrozit samotný space jet. V pilotní kabině nesměl padnout jediný výstřel. Příšeru bylo nutné zlikvidovat v prostoru pro mužstvo, ovšem Liggett nesmí být vyrušen při pilotování. Kdoví, co by se mohlo stát. Bob bude muset udeřit v okamžiku, kdy space jet vletne do hangáru a dříve než Unklaich vystoupí. Všechny tyto myšlenky prolétly Bobovi hlavou během několika vteřin. Bob se skoro divil, že jeho rozum bezchybně pracuje i v tomto okamžiku největšího rozrušení. Zopakoval si svůj plán a nenašel v něm chybu.

Celou plochu obrazovky zaujímal opláštěný lodi Dvounosých a Bob fascinovaně hleděl na zdánlivě nekonečnou klenbu z lesknoucího se kovu, tak hladkého a beze spár, jako by loď právě opustila výrobní halu. Část pláště náhle zmizela a místo ní se objevil oválný průzor, ze kterého ostře zasvítily paprsky přijímací automatiky. Space jet klouzal ke vstupu, okraje oválu se rozšiřovaly a Bob rozeznal hangár, do kterého vletli po opuštění CRESTU II. Liggett jistou rukou vmanévroval plavidlo dovnitř a vedl je těsně nad podlahou.

Bob ustoupil k žebříku a přidržel se první příčky. Od tohoto okamžiku musí všechno jít rychle. Sestoupil do prostoru pro mužstvo a po celou dobu cítil nepříjemné mra-zení v zádech. Jestli

Unklaich ví...

Z posledních tří příček seskočil a strhl z ramene automat. S odjištěnou zbraní se otočil a ve stejném okamžiku pochopil, že jeho plán nepůjde tak, jak si jej vymyslel.

Po Unklaichovi nebylo v kabině ani stopy.

„Kde je?“ vydechl Bob.

Strombowski zavrtěl hlavou s klidem, který druhého musel rozčítit. Shriver vstal a chtěl něco říci, ale Bob se zeptal podruhé:

„Kde je Unklaich?“

Jeho rozhodnost zapůsobila. „Šel ven, do přetlakové komory. Proč...“

Bob mávl rukou. Jistě, Unklaich musel být první, aby nedal šanci Chiefu Donianovi a jeho lidem. Šel k otevřené příčce, ale ještě než vysunul hlaveň své zbraně ven, ucítil za sebou pohyb. prudce se otočil, právě v tom okamžiku, aby mohl odvrátit Shriverův útok. Bob bleskově uskočil stranou, přehodil si zbraň v ruce a pažbou udeřil Shrivera do brady. Zazněl nepříjemný zvuk a seržant se svalil na zem. Strombowski se zarazil uprostřed pohybu. Jeho prsty byly jen kousek od pouzdra zbraně.

„Hoďte ten krám ke mě!“ rozkázal Bob, „a rychle!“

Strombowski poslechl. V jeho pohledu se poprvé od okamžiku, co jej Bob poznal, objevil výraz strachu.

Shora zazněl Liggettův chraptivý hlas: „Co to tam, ksakru vyvádíte? Kde vězíte, Vorbecku?“

Bob si toho nevšímal. Ztratil příliš mnoho drahocenného času. Hranou dlaně udeřil na zelené tlačítko a ve stejném okamžiku mu lehké šknutí oznámilo, že space jet konečně dosedl.

Těžké kovové desky dveří se nekonečně pomalu rozjížděly. Jakmile vynořily dostatečný otvor, Bob se jím Potáhl a jediné, co viděl, byla široce otevřená příčka přetlakové komory^a stín, který se jí prosmýkl.

Sobě přestal starat o opatrnost Proběhl příčkou, dopadl na podlahu předákové komory, která byla o metr níž než vstupní komora a opět se zvedl na nohy. Deset metrů od něj se zvedala třicet metrů vysoká vrata do vlastního hangáru lodi. Na spodním okraji obrovské kovové plochy stál Unklaich. Navzdory svým impozantním rozměrům byl proti těmto vratům jen malou skvrnou v šedi kovu. Právě chtěl otevřít tuto poslední příčku, která jej dělila od Chiefa Doniana a jeho mužů.

Bob zvedl zbraň. Cítil Unklaichův odporný zápach, díval se do velikého rudého oka a zachytil proud cizí vůle, která se jej snažila ochromit. Položil prst na spoušť a s údivem zjistil, že jeho nenávist se změnila v soucit. Najednou mu bylo líto toho stvoření, které musí zabít.

Pak si vzpomněl na Sola Rosenbiatta a rázem se vytrhl z omámení, které hrozilo zatemnit jeho rozum. Unklaich patrně změnil taktiku a snažil se ochromit útočníka soucitem.

Bob zmáčkl spoušť. Z trychtýřovitě rozšířené hlavně vytryskl bílé žhnoucí proud energie, soustředěné do jediného úzkého paprsku.

V přetlakové komoře se ještě převalovala oblaka kouře a Bob už lezl zpátky do space jetu. Pohled, který se mu naskytl v prostoru pro mužstvo, byl ohromující. Shriver ležel na zemi, ale docela jinde, než když ho Bob srazil. Patrně musel přijít k vědomí, a teprve pak byl sražen podruhé. Strombowski visel z křesla a byl rovněž v bezvědomí. Bob vyšplhal po žebříku do pilota ní kabiny. I Liggett byl v bezvědomí. Po Unklaichově smrti skončil hypnotický vliv a mozky Pozemšťanů se nejspíš nedokázaly vyrovnat s šokem návratu do vlastního já. Bob přistoupil k přístrojové desce a zapnul hyperkom.

„Poručík Vorbeck plukovníku Kasomovi. Prosím, ohlaste se, pane!“

Obrazovka zůstala prázdná, protože Kasom už byl na cestě do hangáru, ale promluvil do mikrofonu v přílbě:

„Tady Kasom. Co se děje, poručíku?“

„Pane, když s vámi nadporučík Liggett mluvil, byl pod hypnotickým vlivem- Na palubě našeho space jetu se nalézala... nalézala příšera, od které vycházel ten vliv. Podařilo se mi ji odstranit. Liggett, Strombowski a Shriver jsou v bezvědomí.“

„Jsme na cestě," odpověděl Kasom. „Do pěti minut jsme u vás. Prozatím k vám posílám..."

Ani nemusel pokračovat. Vedle Boba se cosi zatřpytilo a z ničeho se objevila malá postavička Guckyho. Bob pocítil nesmírné ulehčení. Vypnul hyperkom a otočil se k myšobovi. Gucky si jej pozorně prohlížel a Bob pochopil, že je podrobován telepatické zkoušce, zda je pánem svých smyslů. Naprosté

mlčení trvalo jen několik vteřin, a pak

Gucky odhalil svůj zub. „Jsi v pořádku, Bobe," zasmál se spokojeně.

^^^

Bob otevřel příčku a dopravil space jet do hangáru, do kterého zatím dorazil Melbar Kasom s mutanty. Išibaši se okamžitě věnoval Liggettovi, Shiverovi a Strombowskiému a přivedl je ke vědomí. Byli nesmírně překvapeni,

když zjistili, kde jsou. Poslední, na co se pamatovali, byla kupolovitá místnost v lodi Dvounosých. Melbar Kasom přijal hlášení poručíka Boba Vorbecka a z pilotní kabiny svého space jetu zkontroloval situaci vně lodi.

„Flotila Dvounosých se slétá do formace," oznámil Kasom. „Admirál flotily patrně ještě neví o ztrátě svého androida. Ze Sirény začínají přicházet první signály o vysoce energetických výbojích. Bomby jsou odpalovány podle plánu a v nitru měsíce už byl rozpoután jaderný požár. Dvounosí mu-| seli impulzy zachytit a potrvá jen několik minut, než si dají fakta dohromady. Navrhují vyklidit pole." Pak pohlédl na Boba. „Vy zasluhujete medaili, poručíku Zachránili jste život sobě a třem mužům. Vzhledem k tomu, že nadporučík Liggett není v tomto okamžiku schopen. -- Bob zvedl ruku.

Kasom okamžitě přerušil svou řeč a zeptal se: „Prosím?"

„Pane, dovoluji si upozornit," prohlásil Bob drsným hlasem, „že na palubě vlajkové lodi Dvounosých se nacházejí podklady, které podávají dostatečné informace o našem původu. Z jednání admirála flotily jsem nabyl přesvědčení, že tyto informace doposud nikomu nepředal. Pokud se nám podaří vlajkovou loď zničit ještě před tím, než zmizíme, zameteme za sebou stopy a naše inkognito zůstane zachováno."

„Já vím, poručíku," přisvědčil Kasom. „Udržet v tajnosti náš původ je stejně důležité jako zničit Sirén. Když jsem obdržel hlášení nadporučíka Liggetta, byl jsem si téměř jistý, že nebude nic těžkého zničit nebo zajmout vlajkovou loď. Jenže ono to není tak, jak Liggett říkal a admirál flotily je jistě na stráži. Jestliže bude mít jen nejmenší stín podezření, zmobilizuje celou flotilu, aby nás zničila. Útok na vlajkovou loď si nemůžeme dovolit. Mám odpovědnost za životy vás všech a nehodlám nic riskovat."

"..Když dovolíte, pane, hlásím se dobrovolně!" řekl Bob.

Kasom překvapeně vzhlédl. „Dobrovolně - k Čemu?"

„Ke zničení vlajkové lodi."

• „Ne máme nejmenší vyhlídky na úspěch." "

„Mám, pane. Admirál flotily Čeká na náš návrat. Neví, že jeho android byl odstraněn z cesty. Lodě Dvounosých jsou chráněny pouze proti dopadu meteoritů. Mám spočítáno..."

Kasom mávl rukou. „Dobrá. Ale nula nula osmička musí mít alespoň minimální posádku, kterou tvoří Čtyři muži. Nevěřím, že by se našli tři další dobrovolníci."

Bob se otočil. Na okamžik se zadíval do Liggettovy tváře pod rozčuchanými šedými vlasy, pak na Strombowskiého, jehož kamenné rysy už měly opět výraz nezúčastněného pozorovatele a konečně na Shrivera, který na jeho pohled zareagoval úšklebkem.

Pak se otočil ke Kasomovi. „Považuji! tyto muže za nedisciplinované a zbabělé. Teprve když jsem viděl, že desátník Rosenbiatt položil život za to, co považoval za správné..."

„Moc mluvíte, poručíku," zavrčel Liggett. „Hlásím se dobrovolně, pane!" řekl Kasomovi. „A ať jsem Primoverus Aloysius Kahasher, jestli..."

A aniž by dokončil větu, obrátil se k Strombowskiému a Shriverovi.

Shriver se ušklíbl: „Když si myslíte, že beze mě nemůžete být, tak jsem pro."

Strombowski jen přikývl.

„Mužstvo je kompletní," prohlásil vážně Kasom. „Jistě je vám jasné, poručíku, že od nás nemůžete očekávat žádnou pomoc. Chief Donian i já co nejrychleji zmizíme. Znáte souřadnice místa, ve kterém se máme setkat. Jakmile provedete úkol, zamíříte tam, je to jasné?"

Bob zasalutoval. „Ano, pane."

Muži se rozešli do svých space jetu. SJ-008C byl připraven ke startu. Tělo Sóla Rosenbiatta zůstalo na palubě. Bob trval na tom aby byl desátník dopraven na CREST U a teprve tam odevzdán univerzu.

Plavidlo proklouzlo do přetlakové komory, přička se zavřela a pumpy začaly odsávat vzduch. Bob si nasadil, přilbu a připoutal se.

A najednou zaslechl ve sluchátkách Liggettův unavený hlas:

„Nerad mluvím o sobě, Vorbecku, ale je možné, že nás podnik nedopadne tak, jak si to představujeme. Možná je tohle poslední příležitost, abych vůbec mohl cokoli říct."

Bob aktivoval pohonnou jednotku a už chtěl zvednout loď od země, ale počkal, aby dobře slyšel.

„Vy č fial. jste mi, že jsem promluvil do translátoru a umožnil Dvounosým poznání naší řeči.

Pokuste se představit si, co by se stalo, kdybych to neudělal."

Bob mlčel. Od okamžiku, kdy objevil mrtvé tělo Sóla Rosenbiatta a zbavil se tím hypnotického vlivu, si neustále vyčítal svou averzi vůči Liggettovi. Znalost interkosma umožnila admirálu flotily kontakt se zajatci. Potřeboval dostat ještě ostatní Pozemšťany, kteří byli na palubě ukořistěné lodi.

Jinými slovy: Nikdo z nich by nebyl teď tady, kdyby Liggett nepromluvil. Nejspíš by se touto dobou podrobovali psych o vy slechu a neměli by nejmenší naději na únik.

Liggett věděl, co dělá. Bob byl s celým svým idealizmem blázen.

„Moc mě to mrzí, pane," řekl tise. „Vím, že jsem se choval hloupě. Prosím za prominutí."

„To není třeba, chlapče. Všechno j sté

stokrát vynahradil. Já jsem to sice myslel dobře, ale kdybyste vy nedokázal setřást hypnotický vliv, už by nám nic nepomohlo."

Bob pohnul řídicí pákou a space jet se zvedl. Senzory vnější přičky zaznamenaly manévry a zareagovaly. Těžká vrata se rozjela a SJ-008C vyplul do černé tmy.

Bob neztrácel čas a nejvyšší rychlostí se hnál k vlajkové lodi Dvounosých. Na okamžik vzhlédl k obrazovce, na které svítil matný kotouč měsíce Sirén. Jaderná reakce ještě nedospěla k povrchu, ale muselo k tomu dojít každou chvíli. Pak se rozpoutá peklo.

Ve vzdálenosti deseti tisíc kilometrů od nepřátelské lodi změnil kurs. Zatím letěl tak, že by se k ní dostal z boku.! Protože space jet měl hlavně děl zabudovaný napevno, výstřel by zasáhl jen omezenou Část pláště.

pokud chtěl mít úspěch, musel hned první salvou zničit celou loď. Bylo třeba přiletět zepředu, tak, aby výboj impulzních děl zasáhl příd' a projel lodí až k zádi. Nepochyboval o tom, že admirál flotily má space jet pod neustálým dohledem a jakýkoliv manévry vzbudí jeho nedůvěru. S největší pravděpodobností měl Unklaich u sebe přístroj k dorozumívání na dálku a admirál se patrně pokusí navázat s ním kontakt, aby zjistil důvod neočekávaného manévru.

Otázkou bylo, jak brzy zjistí, že manévry by mu mohl být nebezpečný.

Bob obklopil space jet silným ochranným polem, čímž klesl výkon motoru a snížila se rychlost.

Takto ale mohl SJ-008C přežít první salvu. Kazila loď potřebuje jistý Čas na zaměření. Nezacílené výstřely nemohly space jet ohrozit, ovšem už první koordinovaná salva byla schopná prorazit ochranný štít. Nikdo nevěděl nic o vojenské technice Dvounosých. Bob mohl jen doufat, že SJ-008C bude mít dost času k manévru i vypálení z vlastních děl. To bylo všechno, co chtěl a v tomto okamžiku mu bylo lhostejné, co se stane s ním. Nacházel se ve stavu blízkém tranzu a nebyl schopný myslet na nic jiného než na to, co si předsevzal.

Po zatáčce o velikém poloměru se vrátil k přímému letu. Kurs space jetu nyní sledoval podélnou osu vlajkové lodi.

Space jet se dostal do vzdálenosti osm tisíc kilometrů. Bob si vypočítal, že nesmí být dál než sedm set, pokud chce mít jistotu.

Cítil, že se na něj Liggett podíval. „Stejně je to divné, že nereagují," zazněl ve sluchátkách jeho hlas.

Bob přikývl, „Máte prst na spoušti?" zeptal se krátce.

„Milimetr nad knoflíkem."

V tom okamžiku se stalo něco neuvěřitelného. Hyperkom zazářil a na obrazovce se objevil admirál flotily Dvounosých, nezaměnitelný pro svou jizvu, táhnoucí se od oka ke kořeni chobotu. Tenké rty se začaly pohybovat a s nepatrným zpožděním zazněl mechanický hlas z translátoru:

„Kde je android? Proč neletíš k mé lodi nejkratší cestou?"

Bob se kousl do jazyku, aby si zachoval stoický výraz, který podle jeho názoru odpovídal hypnotizovanému člověku. Ve skutečnosti ho to stálo nadlidskou námahu, aby uklidnil divoce vířící myšlenky. Odolal nutkám zeptat se. Jak se veliteli podařilo navázat spojení pomocí hyperkomu. Ostatně to nebylo důležité. Musel hlavně získat čas.

„Android," odpověděl Bob, „měl nehodu a zůstal v ukořistěné lodi."

Nezbývalo mu než doufat, že admirál ještě neumí odlišovat tóniny lidského hlasu, jinak by musel zaznamenat jeho rozrušení. „Jaký druh nehody?" zeptal se admirál, když mu translátor přelíčil odpověď.

Bob koutkem oka zachytil pohyb a lehce natočil hlavu na stranu. Viděl, jak Liggett spustil ruce ke kolenům, kam nedosáhl snímač hyperkomu. U pravé ruky natáhl všech pět prstů a u levé jeden. Bob pochopil. K cíli měli ještě šest tisíc kilometrů.

„Protivník měl internální přičku chráněnou samozápalnou bombou. Když android přičku otevřel, byl zabit."

Translátor se na několik vteřin zastavil před výrazem internální a hledal ve svém slovníku.

Pochopitelně nenalezl nic, protože takové slovo neexistovalo. Bob mohl vidět, jak je Dvou-nosý netrpělivý.

Liggett ukázal pět prstů. Ještě pět tisíc kilometrů.

„Máš zajatce?" zeptal se konečně admirál. Přístroj nenaset ekvivalent a patrně neznámé slovo vynechal.

„Zde v tomto plavidle," odpověděl Bob.

„Dobrá. Nařizuji změnu kurzu. Až zkončíšmanévr, zastav. Moji lidé se 'dostaví na vaši palubu," Bob nakrčil čelo.

„Co je to změna kurzu?" zeptal se.

Dvounosý se překvapeně podíval stranou. Trik účinkoval. Zjizvený si nebyl jistý, jestli translátor správně přeložil jeho rozkaz. Liggett schoval palec a natažené zůstaly čtyři prsty.

„Změň kurs" nařídil Dvounosý. „Nepřibližuj se!"

„Nerozumím," odpověděl Bob. „Přiletím nejkratší cestou."

Admirál se ještě jednou podíval stranou, a když se pak opět zahleděl zpřímá do snímacího zařízení, Bob okamžitě pochopil, že jeho trik byl prohlédnut.

„Jsi zrádce!" zaznělo z translátoru. „Palba z našich děl tě zcela zničí."

Liggett zvedl tři prsty a Bob pocítil divoký triumf- Naklonil se, aby byl tváří co nejbliž snímacímu přístroji a vykřikl:

„Přijdeš pozdě, admirále flotily Dvounosých! Začal sis s nepřítelem, kterému jsi nedorostl! Když jsme byli bezmocní, mohl jsi nás bít, ale s tím je konec! Situace se změnila. Už nejsme loutky ve tvé hře. Tvoje kreatura selhala. Svou vůli nám vnutila jen na velmi krátkou dobu. My se vracíme, ale jen proto, abychom pomstili toho z nás, koho jsi dal umlátit!"

Viděl, jak zjizvený ucukl a obrazovka pohasla.

„Ještě patnáct set!" vydechl Liggett. „Máme je..."

Větu už nedokončil. Z obrazovky zazářilo zelené světlo a zakrylo výhled. Space jet učinil divoký skok. Když svit pohasl, ukázalo se, že vlajková loď jako by sklouzla o kousek níž. Bob korigoval kurs a tím se stalo, že druhá salva z vlajkové lodi Dvounosých minula o několik kilometrů.

„Jedenáct set!"

Bob stlačil řídicí páku napravo. Vlajkovou loď na zlomek vteřiny zahalily plameny další salvy. Paprsky minuly space jet tak bezprostředně, že zelený ochranný štít slabě zasvítíl.

„Devět set!“

Bob vrátil space jet do původního kurzu a vlajková loď se přiblížila tak rychle, jako by jim skočila vstříc. Kulatá příd' se rozšířila do kuželovitého tvaru a kolem ní zaplanuly ohně dalších střel. V přestávkách mezi jednotlivými výstřely Bob viděl, jak mu příd' neustále roste před očima, až se konečně začala podobat kotouči stříbřitě svítícího měsíce.

„Šest set!“ zarval Liggett.

Bob se zděsil. Vzdálenost, na kterou měl zásah jistý, byla překročena. Ve svém bojovém nadšení vystavil sebe i posádku zbytečnému riziku.

„Pal!“ zarval.

Obrazovka zazářila. Bíle žhnoucí výboj narazil do kulaté přídě nepřátelské lodi a rozlil se kolem ní, jako když z trubky vytryskne pára. Celý ohňostroj jisker se spojil v oslepující jas a zase se rozstříkoval kolem jako roj meteoritů. Z pekla plamenů obrovskou rychlostí stoupal tenký sloupek přehřátého plynu, který vypadal jako varovný signál.

To byla pohonná hmota protivníkovy lodě, ionizovaný vodík, který pod vlivem zásahu explodoval.

Bob vyrazil divoký výkřik. Space jet stále stejnou rychlostí vlétl do oblaku žhnoucího plynu, ve který se změnila nepřátelská loď. Bob na okamžik zadržel dech, protože nevěděl, jak účinná byla nálož, kterou Liggett odpálil. Ale ještě než uplynula jediná vteřina, uviděl na obrazovce opět černou barvu volného prostoru i s tisícem malých světelných bodů. Space jet bez úhony proletěl oblakem plynu, na který se změnila vlajková loď. Liggettova salva zasáhla cíl. Tajemství Pozemšťanů zůstalo Zachováno.

Bob odklonil řídicí páku dozadu a vypnul ochranné pole. Nejvyšší možnou rychlostí a odvážným obloukem vyvedl space jet z místa střetu. Na okamžik se opřel a zavřel oči. Potřeboval se vzpamatovat. Obával se, že pokud na něj někdo promluví, vytrysknou mu slzy. Na povrch se dralo obrovské nervové vypětí a Bob se trásl po celém těle. Byl na konci svých sil. Byl tak nervózní, že necítil ani ulehčení.

Uplynulo několik nekonečných vteřin. Whiley Liggett patrně pochopil Bobovo rozpoložení, protože převzal řízení a staral se jen o to, aby se co nejrychleji dostal z Tri-systému. Od sluncí už byli vzdáleni natolik, že je na obrazovce viděli všechny tři vedle sebe. Gleam byl jen nepatrnou modrou jiskřičkou a Sirén stříbřitým zrnkem prachu, když tu náhle vedle měsíce vzplanula ohnivá koule. Na okamžik zalila Gleam svým jasným světlem, pak rychle bledla a ztrácela na svítivosti, jak se oblaka žhnoucího plynu rozpínala do prostoru. Liggett pohlédl na měřicí přístroje. Zaměřovač zachytil energetické výboje, jaké doprovázejí nukleární explozi. To znamenalo, že událost nemohla mít spojitost s výbuchem bomb. Když se koule rozplynula, Gleam i Siren se opět objevili a nic se na nich nezměnilo.

Liggett věděl, o co se jedná. Admirál flotily Dvounosých jistě nebyl jediný, kdo pojal podezření vůči ukořistěné lodi, která pronikala stále blíž k povrchu měsíce. Nějakému kapitánovi lodě to muselo být rovněž nápadné. Když pak byla zničena vlajková loď, napadl podezřelý plavidlo. Posádka byla stále pod vlivem sugesce a nebránila se.

|| Liggett je litoval. Tento osud jim rozhodně nepřál. Jedinou útěchou mu bylo, že zničením i této lodi se zcela vyloučilo riziko prozrazení Pozemšťanů. Nikdo nemohl vědět, jestli se po odbourání psychického bloku nebude posádka na něco pamatovat.

Aby odvrátil nepříjemné myšlenky, Liggett přezkoušel přístroje, potřebné k přechodu lodi do lineárního prostoru. Vstupní úhel a rychlost nastavil podle údajů, které si dohodli s Kasem a Donianem tak, aby se sešli na stejném místě.

Poté, co všechno nastavil, naposledy pohlédl na měřicí přístroje. Nečekal, že objeví něco zajímavého, ale okamžitě uviděl, že tři Mobyové, kteří obléтали systém tří sluncí, opustili pravidelné dráhy a jsou na cestě k Sirenu. Od Sirénu přicházela celá zmeť impulsů, které naznačovaly, že jaderná reakce se pracovala k povrchu měsíce.

Úmysl Mobyů byl jasný. Nukleární reakce uvolňovala nepředstavitelné množství energie, které si ony planetární nestvůry chtěly převzít. Jejich kapacita byla neomezená, alespoň podle běžných měřítek. Moby, který prolétl ohniskem jaderného výbuchu, cítil, stejné uspokojení, jako gurmán nad vzácnou pochoutkou. Mobyové se živili energií. '

Z tohoto důvodu se velitelství Solární flotily rozhodlo použít ke zničení Sirénu arkonových bomb. Jakákoliv jiná zbraň by nebyla účinná. Moby-1 ve by vysáli uvolněnou energii a tím zneškodnili její účinek. Arkonové bomby ale pracují na jiné bázi. Róz- j poutávají proces, který vede k slučování atomových jader. Proces slučování, pokud je už jednou spuštěn, je živěn z vlastních zdrojů. Produkuje jádra s velmi vysokými protonovými čísly, které jsou přirozeně nestabilní a řádově v trilióntinách vteřiny se opět rozpadají. Slučování a následný rozpad uvolňují nepředstavitelné množství energie, na které by se Mobyové chtěli popásat. Nukleární požár tím ovšem | uhasit nelze. Nejpozději během jediného dne nezbyde ze Sirénu nic než oblak vysoce radioaktivního plynu. Liggett se skoro lekl, když se Bob probral z tranzu, naklonil se dopředu a zkontroloval přístroje. „Všechno připraveno k lineárnímu letu?“ zeptal se velitelským tónem.

Liggett potlačil úšklebek. „Ano, pane!“

Bob nepozoroval ironii, obsaženou v jeho slovech, rozhodným pohybem uchopil řídicí páku a řekl:

„V tom případě se vracíme ke CRESTU II.“

„Ano, pane,“ odpověděl Liggett a pohodlně se opřel.

Závěr

Případ Roberta C. Vorbecka se stal aktem mimořádného významu. Okamžitě po návratu na palubu CRESTU II byl Bob vyšetřen týmem specialistů. Cílem vyšetření bylo odhalit parapsychické vlastnosti jeho mozku. Původní hypotéza zněla, že jen muž s mutovanými mozkovými buňkami může odolávat hypnóze, která zcela ovládla tři další zkušené vojáky Solární flotily.

Bob ale mařil veškeré teorie. Nebyl mutant. Podvědomými motivy jeho jednání byl vztek, stud a obdiv.

Pociťoval obdiv k věci, které sloužil, protože ji považoval za dobrou spravedlivou. Vyrůstal ve víře, že lidstvo je určeno k tomu, aby se rozšířilo do vesmíru, dobylo cizí světy a osídlilo je. Tento cílpovažoval za hodný veškerého možného úsilí, pokud bude dosahován s nezbytnou ohleduplností a spravedlností vůči ostatním rasám, které by se třeba mohly ocitnout v nevýhodě.

Stydl se, protože Liggetta, Shrivera, Strombowského a Rosenbiatta špatně odhadl. Sám sebe považoval za , oprávněného podceňovat je, a to jen, ^ proto, že mu nezapadali do schémat, : která mu vtloukali do hlavy na vojenské škole. Ve skutečnosti byli lepší vojáci než on, protože si to základní, schéma dokázali přizpůsobit okolnostem.

A pociťoval strašný vztek, když musel bezmocně přihlížet, jak Dvounosý bije Sola Rosenbiatta, jehož jedinou vinou bylo mlčení. Rosenbiattova smrt přivodila Bobovi psychický šok. Androidje hypnotizoval v době, kdy byl ještě pod vlivem tohoto šoku, takže, hypnóza působila jen povrchově. Jediný pohled na Rosenbiattovo mrtvé tělo stačil, aby se Bobovi vrátil, zdravý rozum.

V souvislosti s tím se vynořila otázka, která ovšem už neměla nic společného s Bobem Vorbeckem. Proč bylo Rosenbiattovo .tělo dopraveno do space jetu? Galaktopsychologové si tím lámali hlavy celé hodiny. Jediným vysvětlením snad mohla být obava Dvounosých z bakterií, které by se mohly šířit z mrtvol cizí rasy a zamořit jejich loď.

Robert Cecil Vorbeck získal pověst člověka, který jen díky svým schopnostem dokáže dělat věci, přisuzované pouze mutantům. Výsledky psychologických vyšetření byly neprodleně zaslány na velitelství CRESTU II. Bob se ještě ani pořádně nevyspal, a už byl povýšen na nadporučíka.

V patentu stálo, že se tak stalo díky neohroženému a obětavému chování, které prokázal během bojové akce, zaměřené na zničení vysílací stanice na měsíci Sirén.

Sirén byl mrtvý. Doznívající ozvěna hyperimpulzů zanikla. Andro-Beta se zahalila do naprostého ticha. Mobyové ztratili orientační schopnosti a bezmocně i bezcílně bloudili prostorem. Půda k dalšímu průniku byla urovnaná.

Když se BobVorbeck probudil z hlubokého spánku, který mu nařídili lékaři, vedle jeho lůžka stál Melbar Kasom s listinou potvrzující jeho povýšení. Bobovi chvíli trvalo, než si ji přečetl a pochopil plné znění textu, a pak vzhledl s jedinou otázkou:

„A co Liggett? Byl taky povýšen?“